AD ALTIORA

Editorial Office:

Office of the Principal
Montfort School
Anakkara

Editorial Board

Bro. Ignatius Dass L (Patron-in-Chief)
Mrs. Mary Grace Jose (Editor-in-Chief)

Associate Editors

Mr. Babu V
Mr. Arun Joe Mathew
Mr. Immanuvel R
Mrs. Lisbeth John
Mrs. Sumithra Suresh
Mrs. Sukanya R

Printed at

6.COM The Printing Press
Trichy, Tamilnadu.
Cell : 9842475875

Published by

Montfort School, Anakkara
Idukki District-685512
Ph: 04868 282598, 7306609450
Email: montfortanakkara@gmail.com
Website: www.montfortanakkara.com

Year of publication:2026
Rights Reserved

AD ALTIORA

St. Louis Marie Grignion de Montfort

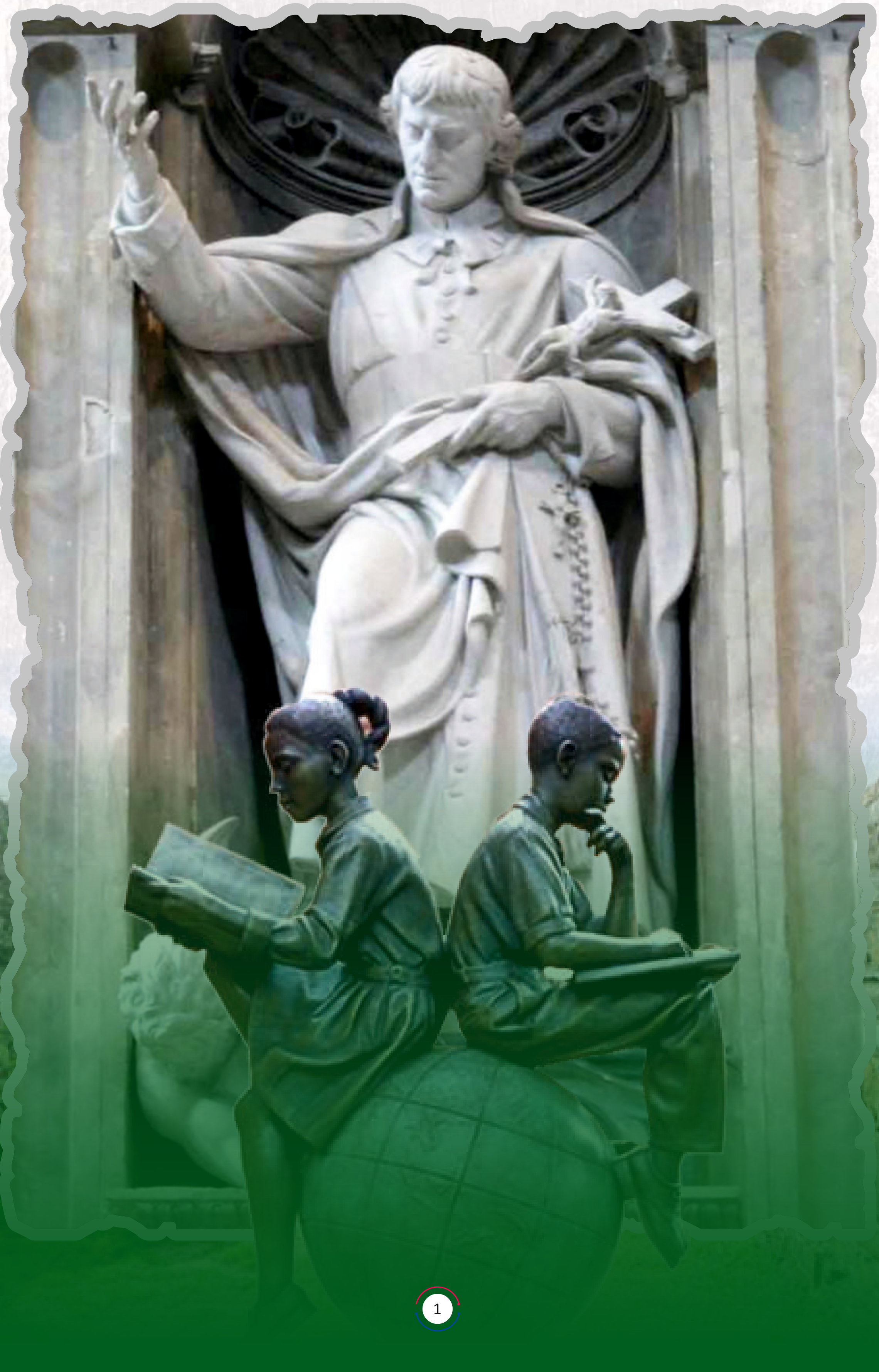

HIS HOLINESS POPE LEO XIV

His Excellency Mar Jose Pulickal

Bishop of Kanjirappally

PROVINCIAL SUPERIOR'S MESSAGE

Dear Bro. Principal, Teachers, Parents, Well-wishers and Students.

I am happy to share a few words for the School Magazine of Montfort School, Anakkara.

My warm greetings to the Management, Staff, Students, and Parents. The theme chosen for this year, “Ad Altiora – Strive for Higher Standards,” is both inspiring and meaningful.

These words invite each one of us to aim higher in life. They remind us that education is a journey of constant growth and improvement. True learning helps us discover our talents and use them for the good of others. For students, striving for higher standards means giving your best in everything you do. It means being disciplined in your studies and sincere in your efforts. Excellence is not achieved in a day; it grows through dedication and perseverance.

At the same time, higher standards are not limited to academic success. They also involve building strong values and noble character. Honesty, respect, compassion, and responsibility must guide our daily actions. Our united efforts will help our students strive for higher standards in life. May our collaboration create an environment of learning, discipline, and inspiration.

Teachers play a vital role in shaping the minds and hearts of the young. Their guidance, patience, and commitment inspire students to reach greater heights. Parents too share this noble responsibility by supporting and encouraging their children. A school becomes a place of excellence when all work together with a common vision. Well-wishers and friends of the institution, your goodwill and support inspire us to move forward. Together, let us work hand in hand for the holistic development of our children.

Montfort institutions have always stood for the holistic formation of the person. We seek to educate not only the mind but also the heart and spirit. In today's rapidly changing world, young people must learn to face challenges with courage. They must develop confidence, creativity, and a spirit of service. Striving for higher standards also means using our gifts to help those in need. Let us therefore encourage our students to dream big and work hard. Let them grow into responsible citizens and compassionate leaders. May they always seek truth, justice, and peace in their lives.

I congratulate Bro. Ignatius Dass, L, the principal, and the editorial team for bringing out this magazine. May it reflect the students' talents, creativity, and aspirations. I wish Montfort School, Anakkara, continued success in its mission of education. May this theme inspire everyone to keep moving Ad Altiora—towards greater heights.

God bless you all.

Bro. John Britto Sg.

Provincial Superior.

PRINCIPAL'S MESSAGE

Ad Altiora – Towards Higher Things

Dear Readers,

Every dawn brings with it new horizons, fresh challenges, and unseen opportunities. The motto Ad Altiora calls us to lift our gaze beyond the ordinary, to embrace the higher ideals of courage, perseverance, and excellence.

Challenges are not stumbling blocks but stepping stones. They test our strength, sharpen our resolve, and prepare us for the greater victories that lie ahead. Opportunities, on the other hand, are gifts waiting to be unwrapped—each one a chance to learn, to grow, and to shine.

As you journey through this academic year, I invite you to welcome both challenges and opportunities with open hearts. Face them not with fear, but with courage. Let your spirit be resilient, your mind be curious, and your heart be generous. Remember, true greatness is not measured by ease, but by the courage with which we rise to meet the difficult.

Together, let us walk the path of Ad Altiora, striving always for the higher, the nobler, and the better. May your efforts be blessed with success, and may your courage inspire others to lift their gaze towards greater heights.

As we present this edition of our school magazine, I pause to remember with deep respect and gratitude the former Principals of Montfort School. Their vision, dedication, and steadfast leadership laid the foundation upon which we continue to build. Each page of this magazine carries the imprint of their legacy, reminding us that we stand tall today because of the seeds they once sowed.

I also extend my heartfelt thanks to our teachers who have worked with devotion and creativity to bring this magazine to life. Behind every article, poem, and story lies their patient guidance and encouragement. Their commitment has ensured that the magazine is not just a record of activities, but a celebration of the spirit of our school.

May this collective effort inspire our students to dream higher, work harder, and shine brighter. Together, let us continue to honour the past, celebrate the present, and build a future worthy of Montfort's name.

With gratitude and blessings,
Rev. Bro. Ignatius Dass L.

Journey Through Ideas

Prologue 07

Seeds 09

Roots 15

Bloom 20

Branches 68

Horizon 78

PROLOGUE

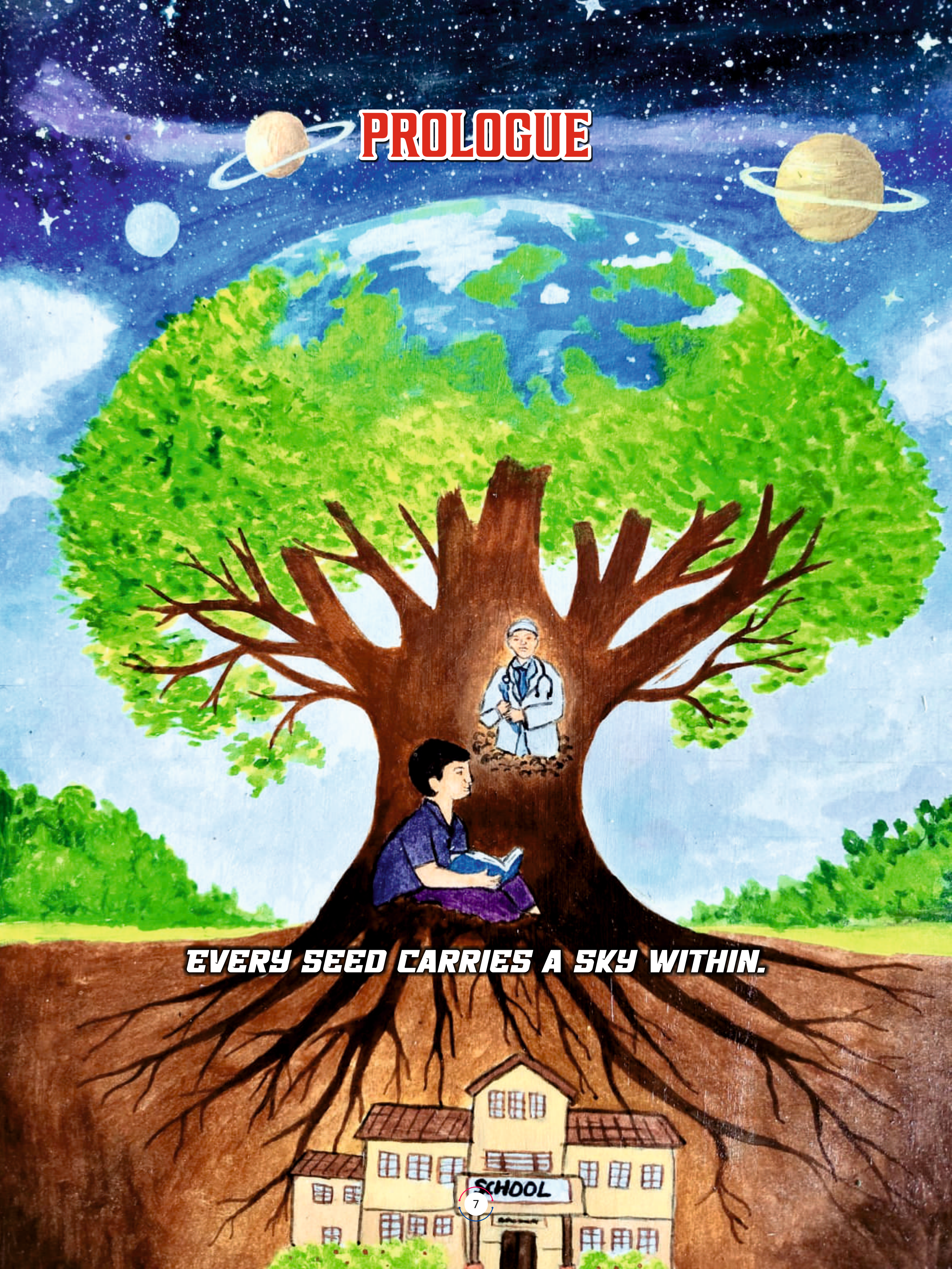

EVERY SEED CARRIES A SKY WITHIN.

THE PROMISE WITHIN

The universe comes down
Into a tiny seed -
Insignificant, yet infinite within.

The divinity of creation
Prepares a nurturing atmosphere,
A space where becoming can begin.

The roots emerge first,
Quietly determined
To find their ground.

Never hesitating,
The unseen forces of care and guidance
Nourish the seed with vitality.

Slowly, it spreads its wings,
Soaring toward its own eternity.
It blooms —
Spreading fragrance everywhere,
Inviting butterflies and bees
To gather at its nectar.

And finally,
It stands full of fruit.
Its mission fulfilled,
Its purpose lived.

A seed does not announce its promise — it simply grows. In the same quiet way, potential unfolds within these walls, shaped by guidance, strengthened by values, and illuminated by learning. This school is the unseen soil that sustains such becoming, and this magazine is its silent bloom — a reflection of growth made visible.

The Editorial Board, Ad Altiora

CHAPTER - I

SEEDS

A seed grows in silence, yet it rises with purpose. In a similarly gentle way, curiosity awakens within us - seeking, questioning, reaching. Discipline steadies it, effort strengthens it, and slowly, thought finds its ground. From that still beginning, learning becomes not a duty, but a joy - and the mind begins to bloom.

THE HARVEST OF HARDWORK

01 SSCE - SCHOOL TOPPERS (CLASS XII)

COMMERCE STREAM

JEFIN JOSEPH
FIRST
97.80%

HANNAH ANN JAMES
SECOND
95.80%

AADARSHANA E
THIRD
93.60%

SCIENCE STREAM

VISMAI C RAJ
FIRST
97.20%

DONA ELSA REJI
SECOND
96.80%

ESTHER JOSE
THIRD
95.80%

A1 IN ALL SUBJECTS 02

DONA ELSA REJI

ESTHER JOSE

HANNAH ANN JAMES

JEFIN JOSEPH

SSE - SUBJECT TOPPERS (CLASS X) 03

TOPPERS

ABINITHA V
FIRST
97.40%

ROSNA ELZA MONS
SECOND
95.20%

REYA
THIRD
95%

A1 IN ALL SUBJECTS

ABINITHA V

REYA

INNOVATION IN ACTION

SCIENTIA NOVA 2025 – ANNUAL SCIENCE EXHIBITION

Scientia Nova 2025, the Annual Science Exhibition organized by the Science Department of Montfort School, Anakkara, was successfully conducted with great enthusiasm. The exhibition became a wonderful celebration of creativity, scientific thinking, and innovation, providing an excellent platform for students to showcase their talents through working models, displays, and live demonstrations.

The exhibition featured a wide range of sections such as the Science Tunnel, Nature Walk, Solar System Exploration, and a mini Planetarium. The Space Zone attracted many visitors with displays of the Moon Surface, Satellites and Celestial Bodies, the International Space Station, and imaginative concepts like UFOs and Aliens. The Volcano Model was another major highlight, demonstrating natural phenomena in an engaging way.

The Technology and Innovation Corner included impressive models of Robots and the Little Boy Model. The Energy Section displayed working models of a Hydroelectric Power Station, Wind Mill, Solar Panel, and Thermal Power Station, along with innovative projects such as the Cycle Generator, Waste Segregator, and Electrical Dryer, promoting sustainable solutions.

Models of modern transport and development such as Automobile Parts, Airport, Seaport, Metro City, and Modern Roads were also showcased. The Village Life Model, Bio Museum, and Wonders of the World displays added educational value and interest for visitors. Special events like Everyday Physics and the Indian Space Mission Poster Presentation by Pavanatma College students, headed by Dr. Kiran, further enriched the learning experience.

The exhibition was inaugurated by Dr. Rajeev T. Ulahannan, Professor, Pavanatma College, Murikkassery. Principal Bro. Ignatius Dass appreciated the students for their hard work, dedication, and creativity. Overall, Scientia Nova 2025 was a grand success, inspiring students and leaving a lasting impression on all who visited.

BINU K VARGHESE

(Co-ordinator , Scientia Nova)

Behind the Scenes: A School Exhibition (Science Nova 2K25)

Before the exhibition doors opened, the hall was already alive with whispered explanations and hurried adjustments. To anyone entering, it seemed as though everything had fallen perfectly into place. Yet behind the scenes, the calm display hid weeks of planning, revisions, and persistence.

For nearly a month, the exhibition existed only in charts, discussions, and rough ideas. Slowly, those ideas began to take shape. Models were tested, rebuilt, and refined. Initially, our progress felt slow, and the staff expressed concern over the pace of our work. However, that pressure pushed us to do better. We began staying back after school, working until dusk, and giving careful attention to every detail of the exhibits.

As the date approached, preparations intensified. Lunch breaks disappeared, and dedication replaced hesitation. The hall became a scene of controlled chaos—scrapped charts, glue sticks scattered around, splashes of paint on the floor, half-finished models, and students rushing from one task to another. A few days before the exhibition, we cleared away piles of waste, making final adjustments and last-minute corrections.

Finally, the awaited day arrived. By the time visitors and judges entered the hall, a month of effort stood quietly on the tables, speaking through models and charts. Students and teachers from different classes stopped, observed, and appreciated the displays, unaware of the efforts behind them.

When the last visitor left, the hall returned to silence, carrying the echoes of ideas shared. The exhibition may have lasted only a day, but it was shaped by a month of perseverance, learning, and teamwork. What appeared as a final display was, in reality, the result of consistent effort and collective resilience.

J. Nesan Raj
XI A

MONT TRIVIA: WHERE CURIOSITY MEETS COURAGE

Curiosity is the spark that ignites discovery, and courage is the strength that turns knowledge into achievement. Celebrating these virtues, our school organized 'Mont Trivia – Curiosity Meets Courage' on 31st January 2026 to commemorate the 353rd birth anniversary of St. Louis de Montfort.

The national-level quiz brought together 28 schools from across the country, creating a vibrant platform for young minds to display their awareness, teamwork, and presence of mind. The event was graced by Provincial Counsellor Bro. David S., and the intellectually stimulating finals were hosted by renowned quizmaster Mr. Jijo James.

St. Antony's Public School, Anakkal emerged as winners, followed by MAIHS Vishwanathapuram and Vishwadeepthi Public School, Adimali.

Mont Trivia truly lived up to its theme, inspiring students to nurture curiosity and embrace courage in their pursuit of knowledge.

ABINITHA V
XI A

WHAT LEARNING MEANS TO ME

If you caught me during finals week, you'd have probably found me surrounded by enough crumpled sticky notes to start a small campfire. At such times, "learning" feels more like a race between me trying to cram facts into my brain and my brain slowly leaking them out, usually just before an exam's start. We spend years attempting to master the "what" of education—the formulas, dates, and grammar rules that make up the "Achievement" side of our report card. However, my report card only tells half the story.

It doesn't mention the day I had a reality check in the chemistry Lab. In a rush to be the first to finish, I forgot the basics and didn't clean my vessel, thus ending with no results and a lot of wasted time. I took an hour to boil 100 ml of water. It reminded me of the words of Oromis. "Your training is not to teach you knowledge, but rather to teach you how to apply that knowledge. More importantly, why?"

That "why" is the true purpose of an education. It is not just about getting information; it is the training to ensure we use it for the right things. Knowledge tells me that a tomato is a fruit; my values (like common sense) tell me not to put it in a fruit salad. One gives me the tools to build a career, the other ensures that the career serves others—moulding character, values, and ethics alike. A school is the training ground for both. In the classroom, we learn how to calculate a profit, but in our daily life here, we develop an honesty to ensure the profit doesn't come at someone else's expense. We are here to form the principles that shape us, keeping in mind that "The only thing more dangerous than an ignorant man is a misguided one."

What learning means to me then is that it is not the filling of an empty jar or the creation of a human Wikipedia but rather the moulding of a human being. As my parents tell me, " No matter how rich or intelligent you are, how much you learnt or what your job is, the most important thing is to be, before everything else, a good human being."

The perfect environment for education must nurture academic knowledge while simultaneously shaping the values that define who we are. And here, they do exactly that.

JOEL JOSE THOMAS
XI A

CHAPTER - II

ROOTS

Roots work in silence, yet they hold everything upright. So too is character formed -in the unseen spaces of choice and conscience. Integrity steadies, compassion widens, discipline refines, and service gives meaning. Beneath the surface, in that quiet depth, the strength of who we are begins to grow.

THE DEPTH THAT SUSTAINS

THE DEPTH THAT SUSTAINS

A WORD TO CARRY FORWARD

Education, in its truest sense, extends far beyond the boundaries of textbooks and examinations. While academic excellence is important, the ultimate purpose of education is the formation of character and the awakening of goodness within each child. A school is not merely a place where lessons are taught; it is a sacred space where young minds discover not only knowledge, but also their own inner light.

As the great scientist Albert Einstein wisely said, “Try not to become a person of success, but rather try to become a person of value.” These words remind us that education is not only about what we achieve, but about who we become.

A student who learns to uphold truth and fairness develops the moral courage to stand firm even when the path is difficult. Closely associated with integrity is discipline, the ability to regulate one's actions, respect rules, and remain steadfast in responsibility. Discipline transforms dreams into achievements and effort into excellence. In a world that often celebrates competition, our schools must also nurture empathy and compassion. True greatness lies not in surpassing others, but in uplifting them. When students learn to collaborate, to listen, and to care, they build communities rooted in trust and kindness.

Yet beyond these values lies something even deeper: the discovery of one's own goodness. Each student carries within a unique spark, a talent, a kindness, a strength waiting to be realized. Education is the journey of recognizing that spark and allowing it to shine. During these formative years, students must learn to believe that they are capable of being a positive force in the world.

Challenges and setbacks are inevitable in life. However, perseverance, resilience, and humility empower us to face adversity with grace. True achievement is not measured solely by marks or medals, but by the strength of character shown in moments of difficulty and every obstacle is an opportunity to grow wiser, kinder, and stronger.

Spiritual values also hold a central place in holistic education. Spirituality nurtures gratitude, self-reflection, and a sense of higher purpose. It teaches students to pause, to reflect, and to act with conscience. When grounded in spiritual awareness, a student develops clarity of thought, emotional balance, and deep respect for the dignity of every human being. Such individuals become guiding lights in times of uncertainty.

In today's global context, environmental responsibility is an indispensable value. Through conscious habits, conserving water and energy, reducing waste, protecting biodiversity, and maintaining cleanliness, students express their commitment to a sustainable future. Caring for the planet is an extension of caring for humanity itself.

The world is indeed a stage, as William Shakespeare beautifully wrote in his play 'As You Like It ':

“All the world's a stage,
And all the men and women merely players.”

As students, you are not mere spectators in this grand performance of life. You are active participants, authors of your own roles, capable of shaping the script with courage and goodness. Your education is your rehearsal for a life of purpose, service, and leadership.As educators, our mission is to ensure that knowledge is complemented by wisdom, talent by humility, and success by service. When education is rooted in strong values, it produces individuals who are intellectually competent, morally upright, spiritually aware, and socially responsible.

Dear students, may you strive not only to excel, but to inspire.

May you discover the goodness within you and allow it to illuminate the world around you. Let your thoughts be noble, your actions compassionate, and your ambitions guided by integrity. Let us reaffirm our commitment to an education that enlightens the intellect, strengthens the character, enriches the spirit, safeguards our environment, and awakens the morality within. The world awaits not just your success — but your goodness !

BABY JOSE
VICE PRINCIPAL

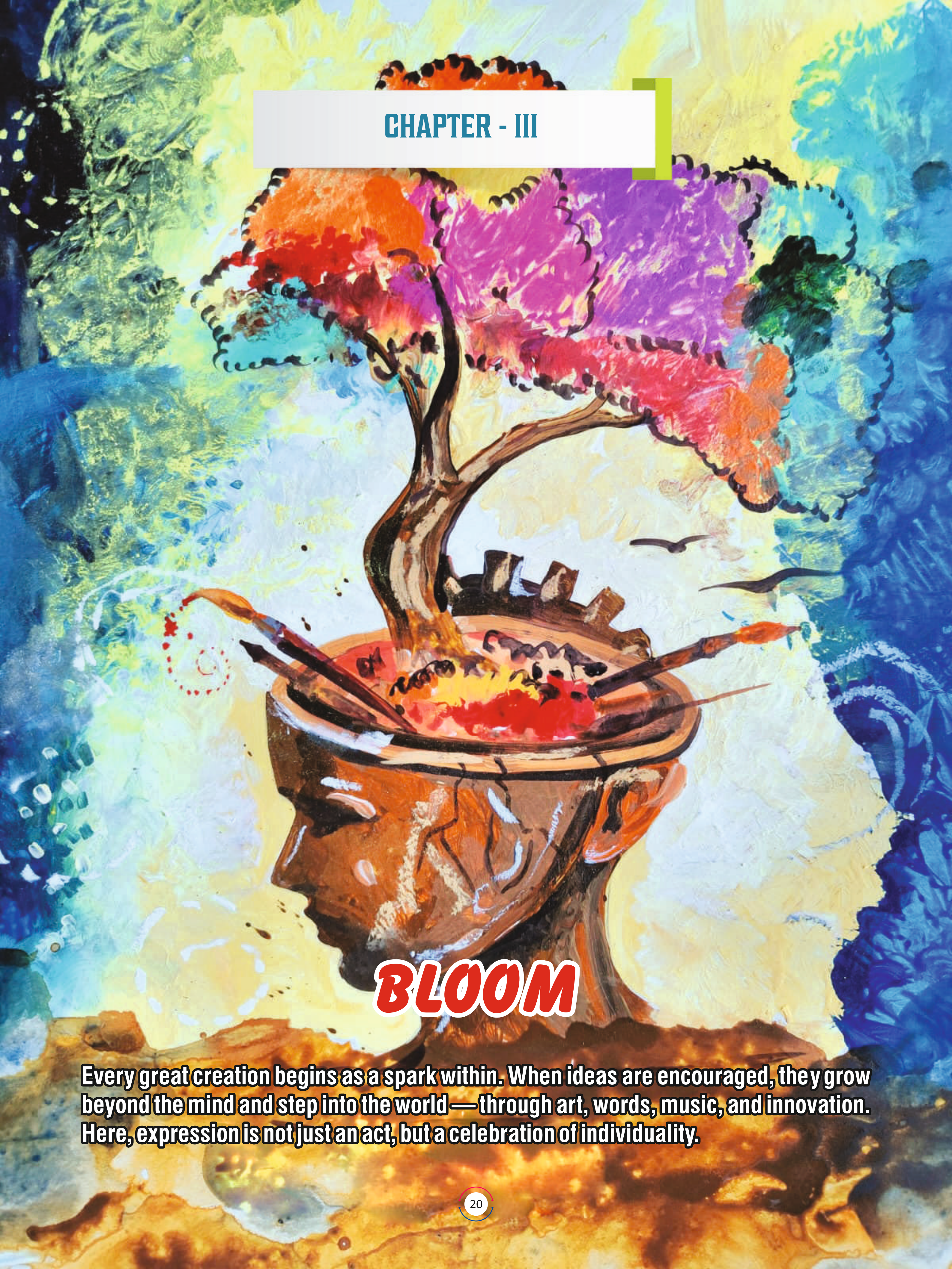

CHAPTER - III

BLOOM

Every great creation begins as a spark within. When ideas are encouraged, they grow beyond the mind and step into the world — through art, words, music, and innovation. Here, expression is not just an act, but a celebration of individuality.

PRESSURE

It sits on your chest like a stranger-
silent, patient,
waiting for the exact moment
you forget yourself.

It does not shout.
It waits while you make choices
that aren't yours.
It smiles when you trade your fire
for a life someone else designed.

Each expectation is a nail.
Each "you should" a weight.
By the time you notice,
you are already moulded—
too soft to resist,
too careful to break free.

And yet...
you feel guilty
for wanting to scream.

SHUMAILA ASHIQ
XI C

ECHOES OF OUR GOLDEN DAYS

Now that life moves faster,
I am an adult now,
With loads of work, stress, jobs,
And responsibilities to look after.
Despite all these obstacles,
Somewhere in my heart lie those golden days—
The golden age that still lingers,
Where memories echo softly within.
The classroom, once chaotic and loud,
Enough to make teachers lose their calm,
Filled with laughter, sorrow, and drama—
A film of twists,
Yet nostalgic enough to make one cry.
The last benches held our secrets:
Tiny giggles, inside jokes, genuine smiles,
Hands over mouths to hide laughter,
Whispers in class,
Snacks shared under desks,
Like a secret mission not to get caught.
We ran through corridors like free birds,
Hearts lighter than snow,
As if time itself could wait.
Lunches shared, food stolen,
Until nothing was left in the boxes—
Only smiles and memories.
Teachers scolded, but they guided us.
They understood us without a word.
And the friends we made unknowingly
Became our second family.
Now the classroom feels quieter.
The bell rang one final time—
No roll call, no attendance,
No more farewells.
It feels like a chapter
Meant to be closed forever,
Yet a part of us still stays behind.
Though we moved on, our memories never did.

GENELIA ALDRIN
XI B

LIFE OVER LONELINESS

Clouds enshrouded her windowpanes.
Up she is, somewhere
High above in the sky,
Living in a lonesome tower.
Like Rapunzel, she seemed forlorn.
She is all heart to listen to anyone,
But far more than that,
It is she who has been too bare—
Her heart, soul, and mind
Into a sea of countless words,
The very thoughts buried within.
She is locked behind
The brittle bars of misery and angst.
Though she feels the sand
At the foot of her tower—
Impossibly tall.
She is bound by reminiscence,
Yet an inkling whispers
Of casting it aside.
Through it all, she wept.
Then, she heard a voice aver:
“Life is for all—
Not bound by the past.
Each day is new,
Meant for a pristine start.”
And so, she learns to let go.
To look beyond the tower.
To choose life over loneliness.
And so, she learns to savour each day.

HEVANA ABRAHAM
XI A

Life Over Loneliness

THE FOUR WALLS OF FOREVER

A rectangular world of wood and stone,
The loudest place I've ever known,
Where dusty chalk and pencils fly,
And Monday mornings slowly crawl by.

Rows of desks like a wooden fleet,
With scribbled writings and names on every seat.
The rhythmic hum of the wind through the opened windows,
Cooling a daydream as best as it can.

The teacher stands at the giant board,
Wielding a pen like a scholar's sword,
Explaining poetic devices and grammar,
While we wait for the bell with all our might.

In the back, a whisper, a hidden snack,
A muffled laugh in the row at the back.
The frantic scratch of a pen on a page,
As we try to finish before the bell rings.

But these four walls hold more than teachings and lessons.
They hold our secrets, memories, and teenage questions.
From nervous oral tests or written tests
To lunch break funs,
The bonds we build with each other are second to none.

The bell will ring and the years will pass,
We will walk out one day from this class.
But we will carry all the echoes and laughter
We shared.
And the teachers who scolded us, punished us,
Taught us,
And truly cared for us.

MRIDULA. M
IX B

A SONG OF BRANCHES

ABRAHAM JOSE
IV - D

This is my song.
I may be big, I may be small.
I may be strong, or I may be weak.
Monkeys and birds live on me.
So please don't cut me
And destroy their homes.

அமைதியின் தீப்பொறி

இரவு நிலா ஒளிரும் போது
என் மனம் ஒரு மெழுகுவர்த்தி
காற்று வருடினாலும்
அணையாத ஒளி கொண்டு நிற்கிறது.

சில கனவுகள்
சருகில் விழும் மழைத்துளி போல
ஒளிஇல்லாமல்
அழகை மட்டும் பரப்புகின்றன.

உள்ளம் காயப்பட்டாலும்
புன்னகை மட்டும் பொய் பேசாது;
அது சொல்லும் :
நான் இன்னும் எரிகிறேன்'.

S. PRATITHA
IX - A

என் தாய்

என் வாழ்க்கை இருளில்
மெழுகுவர்த்தி போல ஒளிர்ந்தவள் நீ
நான் தடுமாறிய போதெல்லாம்
உன் கைகளைப் பிடித்தால்
உலகமே மென்மையாகிப் போனது..

உன் சிரிப்பு ஒரு நொடி குறைந்தால்
என் மனமே சுருங்கிவிடும்;
அதே சிரிப்பு ஒளிரும் போது
என் வாழ்க்கை முழுவதும்
பிரகசாமாகும்.

நான் எவ்வளவு தூரம் சென்றாலும்
என் இதயம் திரும்பி சேரும் வீடு
என் தாய் நீ தான்....

DHARIHA
IX A

மாணவன் – மனிதனாகும் பயணம்

காலை சூரியன் சிரிக்க,
புத்தகங்கள் கனவுகள் சுமக்க,
சின்னஞ் சிறு பாதங்களில்
பெரிய எதிர்காலம் நடக்கிறது.

காலை மணி அடிக்கும் போது
பள்ளி மட்டும் திறக்கப்படவில்லை,
ஆயிரம் கனவுகள் திறக்கப்படுகின்றன.

சின்னப் பையில்
பெரிய உலகம் அடங்கியிருக்கிறது,
அதுதான் 'கல்வி'
கரும்பலகை கருப்பாக இருந்தாலும்
அதில் எழுதப்படும் எழுத்துகள்
எதிர்காலத்தை வெண்மையாக்கும் ஒளிகள்.

தோல்வியைக் கண்டு அஞ்சாதே,
வெற்றியைக் கண்டு அகங்காரம் கொள்ளாதே,
முயற்சியே முக்கியம் என்று கற்று தருவது
பள்ளி வாழ்கை.

பள்ளிக் கூடம்
சுவர் கொண்ட கட்டிடம் அல்ல,
அது ஒழுக்கம், நேர்மை, முயற்சி
என்னும் மூன்று தூண்களில்
நிற்கும் ஒரு வாழ்க்கை.

இன்றைய மாணவன் நாளைய தலைவன்,
அவன் உயர்வது
அதிகாரம் காரணமாக இல்லை,
ஆவலுடைய மனிதநேயத்தால்.
பள்ளி நாட்கள் நீண்டதாக தோன்றலாம்,
ஆனால் ஒரு நாள் திரும்பிப் பார்த்தால்
அது தான் வாழ்க்கையின்
அழகான பக்கம்.

மாணவன் என்ற பெயர்
ஒரு கட்டத்தில் மாறிவிடும்,
ஆனால் அந்தப் பெயர்
கற்றுக் கொடுத்த பாடங்கள்
ஒருபோதும் மாறாது.

Reya , XI A

இன்று மாணவன் என்ற பெயர்,
நாளை மனிதன் என்று அர்த்தம்,
அதற்கு அடித்தளம் இட்டது
இந்த அழகான பள்ளி வாழ்க்கை.

இயற்கையின் இசை

காலை ஒளியில் காற்றின் பாடல்
காணும் உலகம் கனவின் கூட்டல்
பனித்துளிகள் முத்தாய் ஜொலிக்க
பச்சை இலைகள் நகைத்து துளிர்த்தது.

மரங்கள் நின்று மெல்ல சிரிக்க
மலர்கள் தங்கள் மனம் பறிக்க
குயிலின் குரல் இனிமை சேர்க்க
காலை நேரம் கவிதை ஆயின.

வானம் நீலத் திரை விரித்து
வாழ்க்கை ஓவியம் தினம் வரைய
மேகங்கள் வந்து வண்ணம் தீட்டிட
மழைத்துளிகள் பூமியின் சாளரமாயின.

சூரியன் வந்து பொன் பொழியும்
சோகம் எல்லாம் தூரம் ஓடும்.
சந்திரன் வந்து சாந்தம் தரும்.
நட்சத்திரங்கள் நம்பிக்கை ஒளி வீசும்.

இயற்கை கற்பிக்கும் அழகிய பாடம்
இன்ப வாழ்வின் ஓர் அங்க நாடகம்

JANANI-R
XI-A

பள்ளிக்கூடம் பேசுகிறேன்

அம்மா என்று மழலை மாறாமல்
முதல்முறை என்னை வந்து சேர்ந்தாய்
அ. ஆ.இ.ஈ முதல்
அறிவியல், கணக்கு வரை
நானே உனக்கு சொல்லித்தந்தேன்
உன் வாழ்க்கைப் பாடமும்
தோழர்களின் சிரிப்புச் சத்தமும்
ஆசிரியரின் அதட்டல் சத்தமும்
தேர்வு பயமும்,சுட்டித்தனமும்
பகிர்ந்து உண்ட மதிய உணவும்
என் நெஞ்சில் இன்னும்
பசுமையாக உள்ளது
படித்து முடித்து வெளியேறும்போது
கண்ணீருடன் நீ விடைபெற்றாலும்
நான் சலித்துக்கொள்வதில்லை
உன்னை செதுக்கிய சிற்பி
நான் என்ற பெருமையோடு
கண்டு நிற்பேன்
மறந்து போகாதே என்னை
நான் உன் அறிவுத்தோட்டம்
இப்படிக்கு
பள்ளிக்கூடம்

S.PRAGADEESH
VII A

தோல்வியில் வெற்றி

தோல்வி என்பது முடிவல்ல
தொடக்கத்தின் ஓர் அடையாளம்
விழும் இடம் குழியல்ல
மீண்டும் எழுவதற்கான படியாகும்.

தோல்வி வெறுக்க வைக்கும், மறுக்க வைக்கும்
கலங்க வைக்கும், உடைய வைக்கும் –ஆனால்
சிந்திக்க வைக்கும், முயற்சிக்க வைக்கும்
உழைக்க வைக்கும், உயர வைக்கும்.

தோல்வி கற்பிக்கும் பாடமே
வெற்றியின் மதிப்பை உணர்த்தும்.
எத்தனை முறை தோற்றோம் என்பதல்ல
எத்தனை பாடங்கள் கற்றோம் என்பதே
தோல்வியில் வெற்றி காண்பது...

J. NAVINA
XI-A

सच और भ्रम

हमने अपने चेहरे पर पर्दे रख लिए हैं,
हर मुस्कान में छल छिपा लिया है।
दूसरों की आँखों में अपनी परछाई ढूँढते ढूँढते,
खुद की ओर देखने का साहस खो चुके हैं।
सत्य आता है मौन मे,
हृदय की हड्डियों तक पहुँचकर कंपा देता है।
हम झूठ की चादरों में लिपटकर सोते हैं,
पर उसके हाथ हमारे सपनों तक पहुँचते हैं।
भ्रम हमे आराम का अहसास देता है,
पर वहीं आराम हमें धीरे-धीरे काटता है।
हम अपनी डर की दीवारों के पीछे छिपते है।
और उसी में अपनी पहचान को खो देते हैं।

सत्य न तो दया करता है, न किसी को बचाता है,
यह केवल सच सामने रखता है,
और हम उसमें अपने आप से भिड़ते हैं।
जो इसे देखता है, वह अकेला होता है,
पर वही अपने अँधेरे में सबसे जीवित है।
और जब भ्रम टूटता है,
हमें अपने भीतर की खामोशी सुनाई देती है,
जिसमे कोई संदेह नहीं ,कोई झूठ नहीं,
केवल यही असली स्वर है जो हमें जिंदा रखता है।

SHUMAILA ASHIQ
XI COM

ऐ मेरे प्यारे बचपन

ऐ मेरे प्यारे बचपन
मुझे छोड़कर मत जा,
यूँ ही भला मुँह मोड़कर मत जा।
तूने बहुत कुछ लिया भी था
और दिया भी था,
और उस छोटी सी जिंदगी को
जिंदा किया भी था।
जब उन खेतो को,
झूलों को और उन मैदानों को देखती हूँ,
तो सोचती हूँ कि ऐ मेरे प्यारे बचपन,
तू कहाँ दिल तोड़कर बैठा है?
यूं ही भला क्यों मुंह मोड़कर बैठा है?
वह सारी बातें और छोटी यादें कौन भूलेगा ,
मेरे प्यारे बचपन तू मुँह मोड़कर मत जाना,
दिल तोड़कर मत जाना,
बस तू वापस ज़रूर आ जाना।
और अगर जा भी रहा है,
तो एक दिन वापस जरूर आ जाना ।
लेकिन मुझे भूलकर मत जाना ,
मेरे प्यारे बचपन,
बस अपना मुँह मोड़कर मत जाना
बस मुँह मोड़कर मत जाना।

ZAINAB MUZAFFAR
VIII B

सूरज की पहली किरण

सूरज की पहली किरण आती है
तो आँख भर आती है,
नई सुबह, नया सपना
जीवन को देती है एक नई दिशा।
अंधेरे की रात बिछी हो तो,
प्रकाश की राह दिखाती
जीवन को नई दिशा देती है,
नई ऊर्जा भरती है, नया जीवन देती है।
सूरज की पहली किरण,
जीवन को जगाती है ,
नई उम्मीद देती है ,
जीवन को सजाती हैं, फूलों से, खुशियों से।
सूरज की पहली किरण
उम्मीद की किरण

जीवन को रोशन करती है,
नई पहचान देती है।
जीवन की राह में आगे बढ़ने के लिए
नई चुनौतियों से लडना के लिए
सूरज की पहली किरण
जीवन को देती है नई शक्ति |
जब सूरज की किरणें
जीवन को गले लगाती है,
तो हर पल एक नया जीवन,
हर सुबह एक नया उत्साह बन जाती है।

SAMREEN IQBAL
IX - A

बंद खिड़की का नज़ारा

एक बंद खिड़की का नज़ारा
जिससे दुनिया छन छनकर आती है
आवाजे साफ सुनाई देती हैं, पर तस्वीर धुंधला जाती है।
कभी कभी लगता है,
खिड़की मेरी सबसी बड़ी दोस्त है।
इसने मुझे टूटने से बचाया ये भी तो है सच,
पर ये दोस्ती एक कैद है जहाँ साँसे भारी हो जाती है
सुरक्षा की कैद में हिम्मतें अक्सर खो जाती है।
मैं पूछता हूँ "कब तक ?
वो छुपकर जवाब देती है
जब तक तुम तय न कर लो
कब ये कड़ी खुल सकती है
एक दिन उँगलियाँ काँपेगी नहीं
डर की पकड़ ढीली पड़ जाएगी
हवा अंदर आएगी पहली बार
और सॉस अपनी लेगी
उस दिन खिड़की नहीं खुलेगी
बस खुलेगा भीतर का आकाश
और जो नज़ारा सालों रुका था
वो बन जाएगा मेरा विश्वास ।

KRISHNA AJITH
X - B

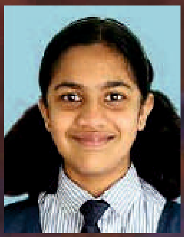

തത്തമ്മ

പഞ്ചവർണ്ണം പൂണ്ട പുന്നാര തത്തമ്മേ
നിന്നെ കാണാൻ എന്തൊരു ചേലാണ്!
മരതകപ്പച്ച പുതയ്ക്കും പാടത്ത്
കുണുങ്ങിക്കുണുങ്ങി നടക്കും തത്തമ്മേ

ആരു നിനക്കീ നിറമേകി
ആരു നിനക്കീ സ്വരമേകി
പാടം വിളയും കാലത്തു നീ
കതിരു കൊത്തി പാറാൻ വന്നല്ലോ

വേനൽ കാലത്തോടിക്കളിക്കാൻ
ഞാനും വരട്ടെ നിന്നൊപ്പം?
ഓലത്തുമ്പത്തൂഞ്ഞാലാടും കൂട്ടിൽ
നിനക്കാരുണ്ട് കൂട്ടിനായ് തത്തമ്മേ?

CATHERINE ELSA SHIJO
VII - D

ഓണത്തുമ്പി

ഓണത്തുമ്പി പാടാൻ വാ
ഓമൽത്തുമ്പി ആടാൻ വാ
ഓണക്കാലം വന്നില്ലേ
ഓണപ്പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞില്ലേ

തുമ്പപ്പൂവിൻ തുഞ്ചത്തായ്
കെട്ടാം ഞാനൊരു ഊഞ്ഞാല്
ചെത്തിപ്പൂവിൻ കുമ്പിളുമായ്
നുകരൂ നിറയെ തേൻ തുള്ളി

മുറ്റം നിറയെ മാമ്പൂക്കൾ
പൊട്ടിച്ചിരിയും കളികളുമായി
കൂട്ടരു കാത്തുനിൽക്കുന്നു
മുത്തശ്ശി ചൊല്ലും കഥ കേൾക്കാൻ
വായോ വായോ പൂത്തുമ്പി ..

SILNA MARIYA BINOY
VII - D

എന്റെ അച്ഛൻ

കാഴ്ചയിൽ ശിലപോൽ തോന്നുമെങ്കിലും
അലിവിന്റെ കവിതയാണെന്നച്ഛൻ
അമ്മ ചൊല്ലിത്തരും കഥകളിലെന്നും
നിറഞ്ഞുനിൽക്കും നായകനെന്നച്ഛൻ

ഒരായുഷ്ക്കാലം മുഴുവനും തന്റെ
കുടുംബത്തിനായ് മാറ്റിവച്ച്
താങ്ങായ്, തണലായ് , കോട്ടയായ്
ഒരു വടവൃക്ഷമായി നിന്നവൻ

ആദ്യാക്ഷരം ചൊല്ലിപ്പഠിപ്പിച്ചതും കൂടെ-
ക്കളിച്ചതും പ്രകൃതിയെ കാട്ടിത്തന്നതും
ഒരു കാണാചൂരലാൽ ശാസിച്ച് ഉമ്മറ-
ത്തിണ്ണയിലിരുന്ന് ദുഃഖിച്ചതും അച്ഛൻ .

ഇന്നീവീട് ഓർമ്മകളാൽ നിറഞ്ഞിരിക്കെ
ഈ ഉമ്മറത്തിണ്ണയിൽ തെല്ലു -
നേരം ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണീർ
തുടക്കാൻ ഇല്ല എന്റെ അച്ഛൻ .

Elaine Sulu
XII A

അറിവും അനുഭൂതിയും തേടി.......

യാത്ര ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിൽ പുതുമയേറിയ ഒരുപാട് അനുഭൂതികൾ സമ്മാനിക്കുന്നു . കഴിഞ്ഞ വേനലവധിക്ക് ഉത്തരേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ നടത്തിയ യാത്ര, ഇന്ത്യ എന്ന മഹാരാജ്യത്തിന്റെ മഹത്തായ സംസ്കാരം അടുത്തറിയാൻ ഇടയാക്കി. ട്രെയിനിലായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ യാത്ര. ജാലകത്തിനപ്പുറം മാറിമാറി വന്ന കാഴ്ചകൾ.... പച്ചപ്പുതപ്പ് വിരിച്ച വിശാലമായ പാടങ്ങൾ, കൃഷിയിടങ്ങൾ, നദികൾ, അതിരിട്ടു നിൽക്കുന്ന മലനിരകൾ എല്ലാം കണ്ണിനു കുളിർമയുള്ള കാഴ്ചകളായിരുന്നു.

ഡൽഹിയിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ ആദ്യം പോയത്. വലിയ നഗരത്തിന്റെ തിരക്കേറിയ ജീവിതം ഞങ്ങളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി . വിവിധ സംസ്കാരങ്ങൾ, പല വേഷങ്ങൾ ,ഭാഷകൾ, ജീവിത രീതികൾ എല്ലാം സമന്വയിക്കുന്ന ഒരിടമാണ് ഡൽഹി .ചരിത്ര സ്മാരകങ്ങൾ, പാർലമെന്റ് മന്ദിരം, രാഷ്ട്രപതി ഭവൻ , ലോട്ടസ് ടെമ്പിൾ , അക്ഷർധാം ക്ഷേത്രം, തുടങ്ങി എത്രയോ കാഴ്ചകളാണ് ഡൽഹിയിൽ നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നത്.

ഡൽഹിയിൽ നിന്നും ഞങ്ങളുടെ പുതിയ കാറിലാണ് ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നത്. ആദ്യം ഞങ്ങൾ ഹരിദ്വാറിലേക്ക് ആണ് പോയത് . അവിടെ എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്തെ ആത്മീയമായ അന്തരീക്ഷം മനസ്സിനെ ഏറെ സ്പർശിച്ചു .ഹർ. കി. പുരിയിൽ സായാഹ്ന ഗംഗ ആരതി കാണാൻ കഴിഞ്ഞത് ജീവിതത്തിലെ മറക്കാനാവാത്ത ഒരു അനുഭവമായിരുന്നു. . വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് വന്ന ഭക്തരെയും സന്യാസിമാരെയും കാണാനായി.

ഹിമാലയ നിരകളുടെ താഴ്‌വരയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മസൂരിയിലേക്ക് ആയിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത യാത്ര. ഈ മലപ്രദേശം "കുന്നുകളുടെ രാജ്ഞി" എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇടുങ്ങിയ പാതയുടെ ഒരു വശത്ത് ആഴമുള്ള താഴ്‌വാരങ്ങളും മറുവശത്ത് പച്ചപ്പു നിറഞ്ഞ മലനിരകളും. ആ യാത്ര ഒരു സാഹസിക അനുഭവമാണ് സമ്മാനിച്ചത്..തണുത്ത കാറ്റും മഞ്ഞുമൂടിയ കാലാവസ്ഥയും ഞങ്ങളെ ഏറെ ആകർഷിച്ചു .പിന്നീട് ഞങ്ങൾ ജോർജ് എവറസ്റ്റ് സന്ദർശിച്ചു ഇവിടെ നിന്ന് ദൂരെയായി ഹിമാലയ പർവ്വത നിരകളുടെ അതീവ മനോഹരമായ ദൃശ്യം ആസ്വദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു . ഉയരത്തിൽ നിന്നുള്ള തണുത്ത കാറ്റും വിശാലമായ ആകാശവും മനസ്സിൽ ഒരിക്കലും മായാത്ത ഓർമ്മയായി മാറി.

ഈ യാത്രയിൽ എന്നെ ഏറെ കൗതുകപ്പെടുത്തിയത് ഹിമാചൽ പ്രദേശിലെ ഷിംലയാണ് . മലനിരകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രശസ്ത ഹിൽ സ്റ്റേഷൻ തണുത്ത കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് പേരു കേട്ടതാണ്. മഞ്ഞുമൂടിയ പർവ്വതങ്ങൾ, പച്ചപ്പുള്ള

Ellora: Monolithic Wonder

Fun Facts: ancesar caves avends

Statue of Unity: A Tribute to Sardar Patel

Fun Facts: The tallest statue in the world, standing at 182 meters (597 feet). A symbol of national unity.

Wagah: The Spirit of Border Post

Fun Fact: The fora Boet Ceremooxs

കുന്നുകൾ , പഴയ ബ്രിട്ടീഷ് കാലത്തെ കെട്ടിടങ്ങൾ എന്നിവ ഷിംലയെ അതീവ ആകർഷകമാക്കുന്നു. . അവിടുത്തെ ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷം മനസ്സിന് പ്രത്യേക സന്തോഷം നൽകി.

പിന്നീട് ഞങ്ങൾ ഉത്തരാഖണ്ഡിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരമായ ഡെറാഡൂൺ സന്ദർശിച്ചു .ഹിമാലയത്തിന്റെ താഴ്‌വാരത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഈ നഗരം ശുദ്ധമായ വായുവിനും സമാധാനപരമായ അന്തരീക്ഷത്തിലും പ്രശസ്തമാണ് . നിരവധി വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇവിടെയുണ്ടെന്നും നഗരത്തിന്റെ പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം എല്ലാവരെയും ആകർഷിക്കുന്നതാണെന്നും ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി.

രണ്ടു ദിവസത്തെ ഉത്തരാഖണ്ഡ് സന്ദർശനത്തിനുശേഷം അഞ്ച് നദികളുടെ നാടായ പഞ്ചാബിൽ ഞങ്ങൾ എത്തി. ഇന്ത്യ- പാക്കിസ്ഥാൻ അന്താരാഷ്ട്ര അതിർത്തിയായ വാഗ ബോർഡർ സന്ദർശിച്ചു. ദിവസവും നടക്കുന്ന അതിർത്തിയിലെ ബീറ്റിംഗ് റിട്രീറ്റ് അഥവാ വാഗാ ബോർഡർ സെറിമണി, രാജ്യസ്നേഹവും അഭിമാനവും എന്നിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചു.. വാഗാ ബോർഡർ സന്ദർശനം ഇന്ത്യയുടെ അതിർത്തികൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന സൈനികരുടെ ത്യാഗവും സേവനവും മനസ്സിലാക്കാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചു .

തുടർന്ന് സന്ദർശിച്ചത് ഗോൾഡൻ ടെമ്പിൾ ആണ് . സിക്കുമതത്തിന്റെ ഏറ്റവും വിശുദ്ധമായ ഈ ഗുരുദ്വാര ആത്മശാന്തിയുടെയും സമത്വത്തിന്റെ യും സന്ദേശം നൽകുന്നു.. . ആത്മീയതയും മാനവികതയും ഒരുമിച്ച് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു അപൂർവ്വ അനുഭവമായിരുന്നു അത് . എന്റെ യാത്രയിൽ ഏറ്റവും സമാധാനവും പ്രചോദനവും നൽകിയ നിമിഷങ്ങളിൽ ഒന്നായി അത് മാറി.

യാത്രയിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഭാഗം ജയ്പൂർ സന്ദർശനം ആയിരുന്നു. "പിങ്ക്സിറ്റി" എന്നറിയപ്പെടുന്ന ജയ്പൂർ , രാജസ്ഥാന്റെ തലസ്ഥാനമാണ്. അവിടെ ഞങ്ങൾ ജയ്പൂർ സിറ്റി പാലസ് സന്ദർശിച്ചു . രാജസ്ഥാനിലെ രാജകീയ ജീവിതശൈലിയും പൈതൃകവും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഈ കൊട്ടാരം എന്നെ ഏറെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. ഈ സന്ദർശനത്തിനിടെ രാജകുടുംബത്തിലെ രാജാവിനെ നേരിൽ കാണാൻ കിട്ടിയ അപൂർവ്വ അവസരം ജീവിതത്തിലെ അവിസ്മരണീയ അനുഭവങ്ങളിൽ ഒന്നായി മാറി.

ഞങ്ങളുടെ യാത്രയിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന ആകർഷണം ഗുജറാത്തിലെ "സ്റ്റാച്യു ഓഫ് യൂണിറ്റി" സന്ദർശിച്ചതായിരുന്നു . ഗുജറാത്ത് സംസ്ഥാനത്തിലെ നർമ്മദ നദിക്കരയിൽ കെവാഡിയയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ ഭീമൻ പ്രതിമ, ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യ ഉപ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന "ഇന്ത്യയുടെ ഉരുക്കു മനുഷ്യൻ "എന്നറിയപ്പെടുന്ന സർദാർ വല്ലഭായി പട്ടേലിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി നിർമ്മിച്ചതാണ്. പ്രതിമയ്ക്കുള്ളിലെ ഗാലറിയിൽ നിന്ന് നർമ്മദാ നദിയും സർദാർ

സരോവർ അണക്കെട്ടും കാണാൻ കഴിഞ്ഞത് മറക്കാനാവാത്ത അനുഭവമായിരുന്നു. ഈ സന്ദർശനം, സർദാർ വല്ലഭായി പട്ടേലിന്റെ രാജ്യസ്നേഹവും ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നെ സഹായിച്ചു .

ഈ യാത്ര എനിക്ക് ഒരു വിനോദയാത്ര മാത്രമായിരുന്നില്ല , ഇന്ത്യയെ അടുത്തറിയാനും ഇന്ത്യയുടെ വൈവിധ്യവും ഐക്യവും എത്ര മനോഹരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി തരാനും എന്നെ സഹായിച്ചു . ഇന്ത്യ ഒരു രാജ്യം മാത്രമല്ല അനേകം സംസ്ക്കാരങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. നാനാത്വത്തിലെ ഏകത്വം എത്ര മഹത്വവും മനോഹരവുമാണ്....!

GABRIELA CLARA
VII - D

ജെൻ -ആൽഫ

2026 ന്റെ തുടക്കം തന്നെ നമ്മളിൽ വ്യത്യസ്തമായ വികാരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു . സന്തോഷം ,അറപ്പ് , ഭയം , പ്രകോപനം.... എപ്പിസ്റ്റീൻ ഫയൽസും , വന്ദേമാതരവും, ചില "പുതു യുഗ"ങ്ങളും കണ്ട് എല്ലാവരും മടുത്തിരിക്കുകയാണ് . ഇതിനെല്ലാം ഇടയിൽ കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് തുടങ്ങി , ഇപ്പോഴും മനുഷ്യർക്ക് തലവേദനയായി തുടരുന്ന ഒരു സംഭവമുണ്ട് , "ജനറേഷൻ ആൽഫ" അഥവാ "ജെൻ- ആൽഫ". സോഷ്യൽ മീഡിയ റീൽസുകളും , ട്രെൻഡുകളും, ഇൻസ്റ്റാഗ്രാമും ഒക്കെയാണ് ഇവരുടെ ലോകം. സോറി.... "ഞങ്ങളുടെ" ലോകം . ഞാനും ഒരു ജെൻ -ആൽഫയാണ് . സത്യത്തിൽ ജെൻ -ആൽഫയുടെ ജനന വർഷങ്ങളെ കുറിച്ചോ പ്രായപരിധികളെ കുറിച്ചോ ഇതുവരെ ആർക്കും ഒരു പിടിയുമില്ല . എന്നാൽ 2025 ൽ ജെൻ -ആൽഫയെ കേംബ്രിഡ്ജ് നിഘണ്ടു അതിന്റെ കോർപ്പസിൽ ചേർത്തപ്പോൾ 2010നും 2020നും ഇടയിൽ ജനിച്ചവർ എന്നാണ് നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത് .

നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ "സോഷ്യൽ മീഡിയ" ജെൻ-അൽഫയുടെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ് .കോവിഡ് കാലത്ത് ഓൺലൈൻ ക്ലാസുകൾക്ക് വേണ്ടി ഫോണുകൾ അത്യാവശ്യം ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ കുട്ടികളുടെയും കയ്യിൽ മൊബൈൽ ഫോണുകൾ ലഭ്യമായി. ഇങ്ങനെ കുട്ടികൾ ഫോൺ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കാൻ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. യൂട്യൂബ് ,ഇൻസ്റ്റഗ്രാം തുടങ്ങിയ സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ചെറുതല്ല .

ഇന്നത്തെക്കാലത്ത് കൗമാരക്കാരായ വിദ്യാർഥികൾക്ക് ഇൻസ്റ്റഗ്രാം ഉള്ളത് ഒരു "ട്രെൻഡ് "ആണല്ലോ . കൗമാരക്കാരിൽ അരക്ഷിതാവസ്ഥ (ഇൻസെക്യൂരിറ്റി) ഉണ്ടാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ ,ഇത്തരം ഇൻസ്റ്റാഗ്രാം ട്രെൻഡുകളും ഗ്രൂപ്പിസവും ഒക്കെ ഒഴിവാക്കേണ്ട അരക്ഷിതാവസ്ഥകളെ വർധിപ്പിക്കുന്നു. "അഡൽറ്റ് കണ്ടന്റി "ലേക്കുള്ള ഉള്ള എക്സ്പോഷർ കൗമാരക്കാരിലെ ബാലിശമായ സവിശേഷതകൾ നശിപ്പിക്കുകയും ഓൺലൈൻ വ്യക്തികളുമായി അവരുടെ ജീവിതത്തെ താരതമ്യം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു . ഇത് ആത്മാഭിമാനം കുറയുന്നതിനും കാരണമാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ട്രെൻഡ് അനുസരിച്ച് ഫ്രീ പീരിയഡ് കിട്ടുമ്പോൾ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവർ "പഠിപ്പിസ്റ്റ് കണ്ണാപ്പിയും" ഇൻസ്റ്റാഗ്രാമിൽ എന്നും സ്റ്റോറി ഇടുന്നവർ "ഹീറോസും" ആണ് .(അതിന്റെ

പേരിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ മറ്റൊരു പഠന വിഷയമാണ്. സംശയമുള്ളവർ നെറ്റ്ഫ്ലിക്സിൽ സംപ്രേഷണം ചെയ്യുന്ന "അഡോളസെൻസ്" -(Adolescence)എന്ന സീരീസ് കാണുന്നത് നല്ലതാണ്, പ്രത്യേകിച്ച് മാതാപിതാക്കൾ). ഇത്തരം അനാവശ്യ ട്രെൻഡുകൾ പിന്തുടരുന്നതും റീൽസ് സ്ക്രോൾ ചെയ്ത് കാണുന്നതും കൗമാരക്കാരുടെ തലച്ചോറുകളിൽ സ്ഥിരമായ ഡോപ്പമിൻ റഷുകൾക്ക് കാരണമാകുന്നു.

അഞ്ചു വയസ്സിന് താഴെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് മൊബൈൽ കൊടുക്കുന്നത് വിവിധ സ്വഭാവ മാറ്റങ്ങൾക്കും രോഗങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെറിയ പ്രായത്തിൽ തന്നെ റീൽസ് ഒക്കെ കാണുന്നത് കുട്ടികളുടെ അറ്റൻഷൻ സ്പാൻ (attention span) കുറയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് . 65% കുട്ടികൾ എല്ലാ ദിവസവും മണിക്കൂറുകളാണ് സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നത്.ജെൻ -ആൽഫയിലെ ഭൂരിഭാഗം ആളുകളിലും വിവിധതരം ആസക്തികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. ഫ്രീ ഫയർ , പബ്ജി പോലുള്ള ഓൺലൈൻ ഗെയിമുകൾ കൗമാരക്കാരെ അക്രമാസക്തരാക്കുന്നു.

ജെൻ- ആൽഫ തീർച്ചയായും നമ്മൾ എല്ലാവരിലും ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു തലമുറയാണ് . സോഷ്യൽ മീഡിയയും ഫോണുകളും ഉള്ള ഒരു ലോകം മാത്രം കണ്ട ആദ്യത്തെ തലമുറയാണ് ജെൻ-ആൽഫ . കൗമാരക്കാർ എന്തിനാണ് തങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ മടിക്കുന്നത് ? കൂട്ടുകാരുടെ വാക്കുകൾക്ക് മാത്രം നിങ്ങൾ എന്തിന് വില കൽപ്പിക്കണം ? സ്ക്രീനുകളുടെ ലോകത്തിനു പുറമേ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു ലോകമുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. സാങ്കേതികവിദ്യ വളർന്നത് കൊണ്ട് പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഫോണുകളിലും ലഭ്യമാണ് . ഒരു ക്ലിക്കിൽ ലോകചരിത്രം മുഴുവൻ നമുക്ക് എളുപ്പത്തിൽ പഠിക്കാം. പക്ഷേ ജെൻ -ആൽഫയിലെ കുട്ടികൾ അമിത സ്ക്രീൻ ടൈം ഉപയോഗം മൂലം വിവിധ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു.

ചാറ്റ് gpt ,പർപ്ലക്സ്സിറ്റി എ ഐ ,ജെമിനി തുടങ്ങിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളുടെ തുടർച്ചയായുള്ള ഉപയോഗം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്തകളെയും തന്മമൂലം പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനുള്ള സാധ്യതകളെയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനോടൊപ്പം സർഗാത്മകമായ കഴിവുകളെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മറിച്ച്, പുസ്തക വായന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവുകളെ പുനർജനിപ്പിക്കാനും സ്ക്രീനുകളുടെ ലോകത്തിൽ നിന്ന് മോചനം ലഭിക്കാനും സഹായിക്കുന്നു .

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ട സമയമായതിനാൽ വായന ഒരു ശീലമാക്കുന്നത് ജെൻ -ആൽഫയ്ക്ക് ഗുണകരവും ഉപയോഗപ്രദവും ആണ്.

ഈ ലോകം ഇപ്പോൾ ഒട്ടും സുരക്ഷിതമല്ല. തിന്മകൾ കൊണ്ട് ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ തലമുറ . അതിനിടയിലും അഭിമന്യു മിശ്ര, ആർ പ്രശാനന്ദ, ദിവ്യാ ദേശ്മുഖ്, വൈഭവ് സൂര്യവംശി പോലെയുള്ള കൗമാരക്കാർ തങ്ങളുടെ കഴിവും കഠിനാധ്വാനവും കൊണ്ട് വിശ്വം കീഴടക്കുന്ന കാഴ്ച ഈ ഇരുളടഞ്ഞ ലോകത്തെ പ്രതീക്ഷകൾ ആണെന്നുള്ളത് കാണാതെ പോകരുത് ....

ADHEETHY ROMY, VIII B

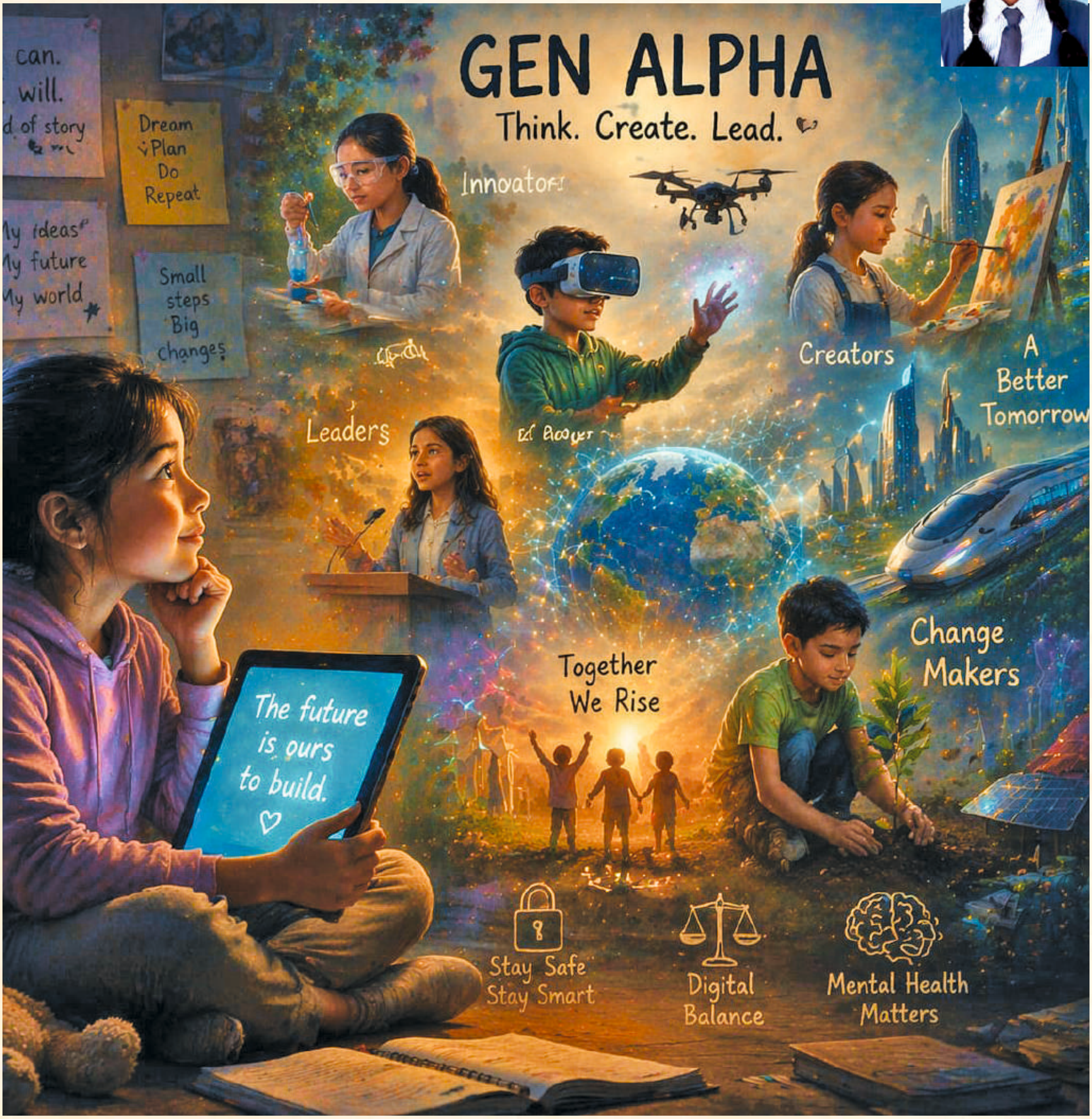

സാന്ത്വനം

വീടിന്റെ ഉമ്മറപ്പടിയിൽ വന്നിരുന്നപ്പോഴാണ് ജാനകിയമ്മ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. അതാ മുറ്റത്തുള്ള മാവിൽ നിറച്ചും മാങ്ങകൾ . അത് കണ്ടപ്പോൾ ജാനകിയമ്മ ന്റെ പഴയകാലം ഒന്ന് ഓർത്തു . വളരെയേറെ സന്തോഷം നിറഞ്ഞ ആ കാലം. ഭർത്താവും മക്കളും താനും സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ചിരുന്ന ആ ദിനങ്ങൾ ഓർത്തപ്പോൾ ആ വൃദ്ധയുടെ കണ്ണിൽ നിന്നും ഒരു തുള്ളി കണ്ണുനീർ പൊടിഞ്ഞു. അഞ്ച് മക്കളുണ്ട് ജാനകിയമ്മയ്ക്ക്. മക്കൾ അഞ്ച് പേരും മാതാപിതാക്കളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കി വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറി . അതിനുശേഷം അവരുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചപ്പോൾ അച്ഛന്റെ സംസ്കാര ചടങ്ങുകൾക്ക് എത്തിയെന്ന് മാത്രമല്ലാതെ അമ്മയെ ഒരു വട്ടം കാണാൻ പോലും പിന്നീട് അവർ എത്തിയിട്ടില്ല .

സുഖമില്ലാത്ത അമ്മയെ ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിപ്പിച്ചാൽ നാട്ടുകാർ തങ്ങളെപ്പറ്റി എന്ത് കരുതും എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവർ അമ്മയുടെ കൂടെ പ്രായമായവരെ നോക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ നിർത്തി . അവരുടെ പേര് സാന്ത്വന എന്നാണ് . പേര് പോലെ തന്നെ അവൾ ആ അമ്മയ്ക്ക് ഒരു സാന്ത്വനമായിരുന്നു .

അവൾ ആ അമ്മയെ വളരെ സ്നേഹത്തോടെ പരിപാലിച്ചു. അവൾ ആ അമ്മയ്ക്ക് ഒരു താങ്ങും തണലും ആയിരുന്നു . ജാനകിയമ്മ അവളെ സ്നേഹത്തോടെ "മോളെ"..എന്ന് വിളിച്ചു , അവൾ തിരിച്ച് "അമ്മേ" എന്നും . ഒരു ദിവസം ജാനകിയമ്മ സാന്ത്വനയോട് പറഞ്ഞു ,"മോളെ നിന്നെപ്പോലെ ഒരു മകൾ എനിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു". അപ്പോൾ സാന്ത്വന പറഞ്ഞു , "അമ്മ എന്തിനാ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നത് , ഞാൻ അമ്മയുടെ മോളല്ലേ"?. സാന്ത്വന മിക്കപ്പോഴും ജാനകി അമ്മയ്ക്ക് ഒരുപാട് ഇഷ്ടമുള്ള ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കാറുണ്ട് അത് അവരുടെ മനസ്സിനെ സന്തോഷം കൊണ്ട് നിറച്ചു . ഇത്രയും സന്തോഷത്തോടെ വീണ്ടും കഴിയാൻ അനുവദിച്ച ദൈവത്തിന് അവർ നന്ദി പറഞ്ഞു. അതുപോലെതന്നെ സാന്ത്വനയും ജാനകിയമ്മയുടെ കൂടെ ഏറെ സന്തോഷവതിയായിരുന്നു . അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരു ദിവസം സാന്ത്വനയ്ക്കു നാട്ടിൽ നിന്നും ഒരു വിളി വന്നു, തന്റെ അച്ഛന് സുഖമില്ല എന്ന് . ചെറുപ്പത്തിലെ അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ട തന്നെ വളർത്തി വലുതാക്കിയ അച്ഛൻ ഇന്ന് സുഖമില്ലാതെ കിടക്കയിൽ . അവൾ ജാനകിയമ്മയോട് നാട്ടിലേക്ക് പോകാൻ അനുവാദം ചോദിച്ചു . "അമ്മേ അച്ഛന് തീരെ സുഖമില്ല ,രണ്ടുദിവസത്തേക്ക് ഞാൻ നാട്ടിലേക്ക് പൊയ്ക്കോട്ടെ" ?. "എനിക്ക് ഇപ്പോൾ കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല, നീ പോയിട്ട് വാ" എന്ന് പറഞ്ഞ് ജാനകിയമ്മ അവൾക്ക് അനുവാദം കൊടുത്തു .

സുഖമില്ലാത്ത ജാനകിയമ്മയെ തനിച്ചാക്കി പോകാൻ അവൾക്ക് മനസ്സ് വന്നില്ല, എന്നാലും സുഖമില്ലാത്ത അച്ഛനെ ഓർത്തപ്പോൾ അവൾക്ക് പോകാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല . രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തിയ

സാന്ത്വന ജാനകിയമ്മയോട് ചോദിച്ചു "അമ്മയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട് "?. അവർ പറഞ്ഞു, "ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല മോളെ". ജാനകിയമ്മ അവൾക്ക് പോകാൻ അനുവാദം കൊടുത്തിരുന്നു എന്നാലും അവർക്ക് അതിൽ കടുത്ത ദുഃഖം ഉണ്ടായിരുന്നു . ഇത്രയും നാൾ തനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന സന്തോഷം തന്നെ വിട്ട് കുറച്ചുസമയം മാറിനിന്നപ്പോൾ ജാനകിയമ്മക്ക് അത് താങ്ങാവുന്നതിനപ്പുറം വേദനയുളവാക്കുന്നതായിരുന്നു . സാന്ത്വന തിരിച്ചെത്തിയ അന്ന് തന്നെ ജാനകിയമ്മ കുഴഞ്ഞുവീണു മരിച്ചു . സാന്ത്വന ജാനകിയമ്മയെ കുറേയേറെ പ്രാവശ്യം വിളിച്ചു , യാതൊരു അനക്കവുമില്ല. ആ കണ്ണുകൾ ഇനി ഒരിക്കലും തുറക്കില്ല എന്ന് അവൾക്ക് മനസ്സിലായി . അവൾ ജാനകിയമ്മയുടെ ചേതനയറ്റ ശരീരത്തിന് അടുത്തിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണിൽ നിന്നും കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി. താൻ കാരണമാണ് അമ്മ മരിച്ചത് എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ വാവിട്ടലറി കരഞ്ഞു . സാന്ത്വന ജാനകിയമ്മയുടെ മക്കളെ വിവരമറിയിച്ചു .കണ്ണടയുന്നതിന് മുൻപ് മക്കളെ ഒരു നോക്ക് കാണാൻ ആ അമ്മ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു . അങ്ങനെ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഒരിക്കൽപോലും കാണാൻ എത്താത്ത മക്കൾ , സ്വന്തം അമ്മ മരിച്ചതുകൊണ്ട് "പോയില്ലെങ്കിൽ മോശമല്ലേ" എന്ന് വിചാരത്തോടെ അവിടെ ചെന്നു . അമ്മയുടെ സംസ്കാര ചടങ്ങുകൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് അന്നുതന്നെ മടങ്ങാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണ് അവർ. അപ്പോൾ സാന്ത്വന തന്റെ സാധനസാമഗ്രികളുമായി പോകാൻ നിൽക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. ഇനി അവൾ എന്തിന് അവിടെ നിൽക്കണം? ചെറുപ്പത്തിലെ അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ട തനിക്ക് ഒരു അമ്മയുടെ സ്നേഹവും വാത്സല്യവും തന്ന ജാനകിയമ്മ എപ്പോഴേ അവിടെനിന്നും പോയിക്കഴിഞ്ഞു . ആ മക്കൾ അവളുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ശമ്പളം നീട്ടിക്കൊണ്ട് അവളോട് പറഞ്ഞു , "ഇതാ നിന്റെ കൂലി ഇതും വാങ്ങി ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇവിടുന്ന് പൊയ്ക്കൊള്ളണം.". അത് കേട്ടപ്പോൾ അവൾ മനസ്സിൽ ഓർത്തു , "ങ്ഹും, ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ പാലൂട്ടിയും താലോലിച്ചും വളർത്തിയ അമ്മയെയും സ്വന്തം അപ്പനെയും മറന്നു പണത്തിനു പുറകെ മാത്രം ഓടിയ മക്കൾ" .ഈ മക്കളോട് എന്ത് പറയണമെന്നറിയാതെ അവൾ അവിടെ നിന്നും വഴിയിലേക്ക് ഇറങ്ങി നടന്നു നീങ്ങി . ആവോളം സ്നേഹം നൽകിയ ആ അമ്മയുടെ ഓർമ്മകളുമായി .....

Dafna Maria Subin - VIIIB

കളരിപ്പയറ്റ്

പതിനൊന്ന്, പന്ത്രണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ യുദ്ധക്കളങ്ങളിലെ പോരാട്ടമുറകളിൽ നിന്നും വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ഒരു ആയോധനകലയാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. കേരളത്തിന് മാത്രം അവകാശപ്പെടാവുന്ന സവിശേഷമായ ആയുധങ്ങളും പോരാട്ടമുറകളും ഇതിലുണ്ട്. കളരി-(പരിശീലന സ്ഥലം അഥവാ യുദ്ധക്കളം), പയറ്റ് - (ആയോധനകലയിലുള്ള പരിശീലനം) എന്നീ രണ്ടു വാക്കുകൾ ചേർന്നാണ് കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന വാക്കുണ്ടായത്. ഇതിനെ "യുദ്ധക്കളത്തിലെ കലകളിലുള്ള പരിശീലനം" എന്ന് സാമാന്യമായി അർത്ഥം നൽകാം. ശാക്തേയ വിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതും കളരിപ്പയറ്റിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നതുമായ "ബലൂരിക" എന്ന ദേവതയുടെ പേരിൽ നിന്നായിരിക്കാം മലയാളത്തിലെയോ സംസ്കൃതത്തിലെയോ "കളരി" എന്ന പദം ഉൽഭവിച്ചത് എന്നും കരുതപ്പെടുന്നു .

ഐതിഹ്യം അനുസരിച്ച്, വിഷ്ണുവിന്റെ ആറാമത്തെ അവതാരമായ പരശുരാമൻ, ശിവനിൽ നിന്നാണ് ഈ വിദ്യ അഭ്യസിച്ചത് . സമുദ്രത്തിനടിയിൽ നിന്നും കേരളത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നതിന് തൊട്ടു പിന്നാലെ അദ്ദേഹം ഇവിടുത്തെ ആദ്യകാല കുടിയേറ്റക്കാരെ ഇത് പഠിപ്പിച്ചു. പരശുരാമൻ കേരളം സൃഷ്ടിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും, കേരളത്തിലുടനീളം ആദ്യത്തെ 108 കളരികൾ സ്ഥാപിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും, ശത്രു സംഹാരത്തിനായി 21 കളരിപ്പയറ്റ് ഗുരുക്കന്മാർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകിയതിനെക്കുറിച്ചും ഒരു മലയാളം പാട്ടിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട് .

ഇന്ത്യൻ ഗുരു-ശിഷ്യ ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കളരിപ്പയറ്റ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രായോഗികവും ഫലപ്രദവുമായ വിദ്യകൾ നിരീക്ഷിച്ചും, നിരന്തരമായ പഠനത്തിലൂടെയും, മാറ്റങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടും , വിദ്യകൾ മെച്ചപ്പെടുത്തിയും ആണ് കളരിപ്പയറ്റിലെ പ്രാവീണ്യം കൈവരുന്നത് .

"കളരി" എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക പരിശീലന സ്ഥലത്താണ് ഇത് പഠിപ്പിക്കുന്നത് . കളരി നിർമ്മാണത്തിൽ ദിശകൾക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, കളരിയുടെ കവാടം കിഴക്കോട്ട് അഭിമുഖമായിരിക്കണം .പൂത്തറ , ഗണപതിത്തറ , ഗുരുത്തറ തുടങ്ങിയ ആചാരപരമായ ഘടനകൾ പടിഞ്ഞാറോട്ട് അഭിമുഖമായിരിക്കണം. കേരളത്തിന്റെ കളരിപ്പയറ്റ് അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് പകർന്നു നൽകി സംരക്ഷിച്ചുപോന്ന കേരളത്തിലെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആരാധനാ സ്ഥലമാണ് ഗുരുത്തറ .

കളരിപ്പയറ്റിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പരമ്പരാഗത വേഷമാണ് "കച്ചകെട്ടൽ".ഇത് ശരീരത്തിന്റെ പ്രതിരോധനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള

അവബോധം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മരക്ഷയ്ക്ക് സഹായിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം മനസ്സിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും കളരിപ്പയറ്റ് ഉത്തമമാണ്. ഇത് പേശികളെയും സന്ധികളെയും വഴക്കമുള്ളതാക്കുന്നു .ശരീരത്തിന്റെ കൃത്യത, ഹൃദയാരോഗ്യം, കരുത്ത്, സംതൃപ്തി എന്നിവയും ഇത് മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി വലിയൊരു ജനവിഭാഗത്തിനിടയിൽ ഇത് നല്ലൊരു അംഗീകാരം നേടിത്തരുന്നു.

കളരിപ്പയറ്റ് ചലനാത്മകമായ ഒരു ധ്യാനമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും മാനസിക സമ്മർദ്ദം കുറയ്ക്കാനും ബുദ്ധിശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് മാനസിക വ്യക്തത മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും, ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാനുള്ള കഴിവ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, വൈകാരികമായ കരുത്ത് പകരുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ അച്ചടക്കം, ക്ഷമ , ആത്മവിശ്വാസം എന്നിവ വളർത്താനും കളരിപ്പയറ്റ് സഹായകമാണ് .

CARMALINE ROY
XI A

വാർദ്ധക്യം ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ കാലമോ ?

മനുഷ്യജീവിതം എന്ന മഹാപുസ്തകത്തിലെ അവസാനത്തെ അധ്യായമാണ് വാർദ്ധക്യം. ശാരീരികമായ അവശതകളെക്കാൾ ഉപരിയായി മനസ്സിനെ തളർത്തുന്ന "ഒറ്റപ്പെടൽ" എന്ന വികാരമാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തെ പലപ്പോഴും ഭയാനകമാകുന്നത്. ഒരുകാലത്ത് കുടുംബത്തിന്റെ അടിത്തറയായിരുന്നവർ ഇന്ന് നാല് ചുമരുകൾക്കുള്ളിലെ ഏകാന്തതയിലേക്ക് ചുരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വാർദ്ധക്യം ഒരു അനുഗ്രഹീതകാലമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് വാർദ്ധക്യം എന്നത് ഒരു ഭയാനകമായ ഒരു അവസ്ഥയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കളെ വഴിയോരങ്ങളിന്റേ ഒരു ശീലമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. “വയസ്സായാൽ ഒറ്റയ്ക്ക് കഴിയണം" എന്ന പുതിയ ചിന്ത, പ്രായമായവരെ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് ഏകാന്തതയിലേക്ക് തള്ളി മാറ്റുന്നു, മാതാപിതാക്കളെ ദൈവമായി കണ്ട് അവരുടെ വാക്കുകൾ അനുസരിച്ച് നന്മയും തിന്മയെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സുന്ദരമായ കാലം നമുക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ സുഖസന്തോഷങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് മക്കൾക്ക് വേണ്ടി ജീവിച്ചിരുന്ന മാതാപിതാക്കൾ ഇന്ന് ആരോരുമില്ലാത്തവരായി വഴിയോരങ്ങളിലും വൃദ്ധസദനങ്ങളിലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് വേദനാജനകമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് .

മക്കൾ ജോലിക്കായി വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറുമ്പോൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കൾ തനിച്ചാകുന്നു. ഇന്നത്തെ തിരക്ക് പിടിച്ച ലോകത്ത് സ്നേഹബന്ധങ്ങളെക്കാൾ ഉപരിയായി പണത്തിനും സൗകര്യങ്ങൾക്കും പിന്നാലെ നാം പായുമ്പോൾ, ഒരുകാലത്ത് നമുക്കായി ജീവിതം ഹോമിച്ചവരെ നാം മറന്നു പോകുന്നു. നമ്മുടെ ചെറിയൊരു സാമീപ്യവും സ്നേഹത്തിന്റേ വാക്കുമാണ് അവർ ഈ ഏകാന്ത നിമിഷത്തിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

മക്കളും പേരക്കുട്ടികളും അവരവരുടെ തിരക്കുകളിലും ഡിജിറ്റൽ ലോകങ്ങളിലും മുഴുകുമ്പോൾ, ഒരുകാലത്ത് വീടിന്റേ നട്ടെല്ലായിരുന്നവർ ഇന്ന് വെറും കാഴ്ചക്കാരായി മാറുന്നു. ഈ അവഗണനയാണ് ശാരീരിക രോഗങ്ങളെക്കാൾ വേഗത്തിൽ അവരെ തളർത്തുന്നത്. അവരോടൊപ്പം അൽപനേരം ചിലവഴിക്കുന്നതും അവരുടെ പഴയകാല വിശേഷങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതും അവർക്ക് നമ്മൾ നൽകുന്ന ആത്മവിശ്വാസവും ഏതൊരു മരുന്നിനെക്കാളും വലുതാണ് .

വാർദ്ധക്യം എന്നത് ഒരു ഭാരമല്ല, അതൊരു അനുഗ്രഹമാണ്. "മാതാപിതാ ഗുരു ദൈവം" എന്ന് പഠിപ്പിച്ച ഒരു സംസ്കാരമാണ് നമ്മുടേത്. മാതാപിതാക്കൾക്ക് ലഭിക്കേണ്ടത് സഹതാപമല്ല, മറിച്ച് അർഹമായ പരിഗണനയും സ്നേഹവും ആണ്. അവരെ അനാഥരാക്കാതെ ചേർത്തു

പിടിക്കേണ്ടത് ഓരോ മക്കളുടെയും കടമയാണ്. നാം ഇന്ന് അവർക്ക് നൽകുന്ന സ്നേഹവും കരുതലുമാണ് നാളെ നമ്മുടെ വാർദ്ധക്യത്തിലും നമുക്ക് തിരികെ ലഭിക്കുക എന്ന വലിയ സത്യം നാം വിസ്മരിക്കരുത്. "വാർദ്ധക്യം ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ കാലമല്ല, സ്നേഹത്തിന്റെ യും പരിഗണനയുടെയും കാലമാണ്". വാർദ്ധക്യത്തെ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ ഇരുട്ടിലേക്ക് തള്ളി വിടാതെ സ്നേഹത്തിന്റെ വെളിച്ചം കൊണ്ട് പ്രകാശഭരിതമാക്കാം.

- നിയാ റോസ് ബിജു - VIII B

ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം :

മനുഷ്യനായി ജനിച്ച ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും അന്തസ്സും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉറപ്പാക്കുന്ന അവകാശങ്ങളാണ് മനുഷ്യാവകാശം . ജാതി, മതം, വർഗ്ഗം, വർണ്ണം, ലിംഗം, രാഷ്ട്രം എന്നിവയുടെ വിവേചനം കൂടാതെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും തുല്യത ഉറപ്പാക്കലാണ് മനുഷ്യാവകാശത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

ഒരു രാജ്യം മഹത്തരമാകുന്നത് ആകാശം മുട്ടുന്ന ബഹുനില കെട്ടിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുമ്പോഴോ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ കൊടുമുടി കയറുമ്പോഴോ അല്ല മറിച്ച് ആ രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും ദുർബലരായ ആളുകൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ്.

ഒരു നല്ല പരിഷ്കൃത സമൂഹത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും അടിത്തറ എന്നത് മനുഷ്യാവകാശമാണ്. ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഭക്ഷണം നൽകുന്നത് ഒരു അവകാശമല്ല, ജീവിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഭക്ഷണം . സുരക്ഷിതരായി യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ ജീവിക്കാനുള്ള സാഹചര്യം ഒരുക്കലാണ് മനുഷ്യാവകാശം.

മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ഇന്ന് ജീവിക്കുന്നത് . ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രധാനമായും നാല് അടിസ്ഥാന തൂണുകളാൽ പിന്തുണയ്ക്കപ്പെടേണ്ടവരാണ്. അതിൽ ഒന്നാമത്തേത് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശമാണ്. പിറന്നുവീണ മണ്ണിൽ ആരോഗ്യത്തോടെയും സന്തോഷത്തോടെയും ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം.

രണ്ടാമത്തേത് സ്വതന്ത്രരാകുവാനുള്ള അവകാശം ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ലിംഗത്തിന്റെയും പേരിലുള്ള അസമത്വം ഇല്ലാതാക്കാനും എല്ലാവർക്കും തുല്യത ലഭിക്കാനുമുള്ള അവകാശം.

മൂന്നാമത്തേത് പങ്കാളിത്തത്തിനുള്ള അവകാശം. തങ്ങൾക്ക് പറയാനുള്ളതും കേൾക്കാനുള്ളതും തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് വില നൽകുവാനുമുള്ള അവകാശം.

നാലാമത്തേതും ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതുമായ ഒന്നാണ് സംരക്ഷിക്കപ്പെടാനുള്ള അവകാശം അടിമത്തത്തിൽ നിന്നോ യുദ്ധഭൂഷണിയിൽ നിന്നോ ചൂഷണത്തിൽ നിന്നോ ലൈംഗിക അതിക്രമങ്ങളിൽ നിന്നോ സംരക്ഷിക്കപ്പെടാനും രക്ഷിതരായിരിക്കുവാനും ഉള്ള അവകാശം. ഇവയൊക്കെയും ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവുന്നതല്ല.

എന്നാൽ ഇന്ന് ഈ അവകാശങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ ? ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള അസമത്വങ്ങൾക്കും ചൂഷണങ്ങൾക്കും അടിപ്പെട്ടാണ്

മനുഷ്യൻ മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നത്. സാമ്പത്തിക അസമത്വം തീർക്കുന്ന വിടവുകളും സൈബർ ലോകത്തെ ഭീഷണികളും വലിയ വെല്ലുവിളികളാണ്. കൂടാതെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക അധികാരങ്ങൾ തീർക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ , ലിംഗപരമായ വിവേചനങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുന്നു .

നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന അനീതി കണ്ട് നോക്കി നിൽക്കുന്നവരാകാതെ ശക്തമായി പ്രതികരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു മാറ്റം സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന വ്യക്തികളായി നാം മാറണം . തെറ്റുകൾക്കെതിരെ നിശബ്ദത പാലിക്കുന്നവരാകാതെ പ്രതികരിക്കുക. കാരണം നിശബ്ദതയാണ് അനീതിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ കൂട്ടാളി. ഇത് അനുവദിച്ചുകൂടാ. ഇത് തുടർന്നാൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ അടിത്തറ തന്നെ ഇളകും. മനുഷ്യനായി പിറന്ന ഓരോരുത്തരുടെയും അവകാശങ്ങൾ തച്ചുടക്കാതിരിക്കുക .

ചോര നീരാക്കി നമ്മുടെ ഭാരതത്തിന്റെ മഹാന്മാർ നമുക്കായി വാങ്ങിത്തന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശങ്ങളും ലഹരിയുടെയോ സമ്പത്തിന്റെയോ മുൻപിൽ അടിയറ വയ്ക്കാനുള്ളതല്ല. സ്വന്തം അവകാശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കാനും ഒപ്പം നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ളവരുടെ അവകാശങ്ങളെ മാനിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും നമുക്ക് കടമയുണ്ട്. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കണ്ട് സ്നേഹിക്കാനും കാരുണ്യം കാണിക്കാനും ഇന്നത്തെ സമൂഹം തയ്യാറാകണം .

ACSA SUSAN MONCY
XI A

Teenage Dreams and Future Goals

Teenage years are a beautiful stage of life filled with dreams and hopes. It is a time when young minds imagine a bright future and set goals for themselves. Every teenager dreams of becoming successful, helping others, and making their family proud.

Dreams give meaning to life, and goals give direction. When teenagers set clear goals, they learn the value of hard work, determination, and patience. Even though challenges may come, strong dreams motivate them to move forward with confidence.

Teenage dreams are powerful because they are full of passion and courage. When young people believe in themselves and work sincerely, their dreams can become reality. Thus, teenage dreams and future goals play an important role in shaping a better and brighter future.

LIYAN ELIZABETH RAINEY
XI - C

LOOK UP

If you walk through the winding roads of Idukki as the sun dips behind the hills, you will see a strange, quiet blue light flickering from the windows of school buses and tea shops. It is the glow of a thousand phone screens. We are constantly holding them, and we never seem to let go. On paper, we are the most connected generation to ever live in these mountains. We know exactly what our friends are doing, what they are eating, and what music they are playing, all in real-time.

But if you look closer, something is wrong. Even though our pockets are buzzing with notifications, the room is usually silent. Many of us will go to bed tonight feeling invisible, as if no one truly heard us at all today.

It is a strange paradox. Our grandparents tell stories of an Idukki that was much tougher, where friendship took real work. To see a cousin or a friend, they had to trek for miles through thick forest paths, dodging leeches and the heavy mountain rain. They would arrive at the doorstep exhausted and soaking wet—but they were happy. Those rare, difficult meetings were the absolute highlights of their lives. They had to fight for connection, and that effort is exactly what made it valuable.

Today, that journey is gone. We talk to each other every hour, yet we are tired in a way our grandparents never were. We carry a thousand "friends" in our pockets, but when the night gets quiet in Anakkara or Kattappana, it feels like there is nobody actually in the room with us.

Staring at our screens all day is like looking at a picture of a hot, delicious Sadhya when you are starving. The colors are bright, the food looks perfect, and it makes your mouth water—but it doesn't actually fill your stomach. We are scrolling through a world of images that look like connections, but we leave the screen feeling just as hungry for company as when we started.

Our grandparents had the "main course"—the difficult, beautiful, real connection. We just have a flickering screen.

The fix isn't to throw our phones into the Periyar river or to go hide on the peaks of Anamudi. It is about small, quiet acts of rebellion. It is about leaving the phone in your bag during lunch so you can actually look at the person sitting across from you. It is about the courage to call a friend just to hear the vibration of their voice, or better yet, simply going to meet them face to face instead of sending a photo.

The best thing we can do in 2026 is simply look up. We should be honest enough to admit when the screen isn't enough. We should grab a friend and just walk—leave the GPS behind, keep the cameras in our pockets, and let the cold mountain air fill the space while we actually talk to one another. Loneliness isn't a mistake; it is a signal from our hearts telling us it is time for something real. In a world that wants us to keep staring at the glass, the most beautiful thing you can do is look at the person standing right in front of you. That is how we finally banish loneliness and find our way back to each other.

JOAN ANN THOMAS
XB

Contemporary India: Is Secular India at Risk?

India is a progressing country and an important global power in the 21st century. It is one of the world's largest democracies and a nation with diverse cultures, different religions, and numerous languages. India is also gaining global recognition due to its international relations and political significance. The Constitution of India defines equal rights for all citizens, leaving no room for discrimination on the basis of caste, religion, or sex, thus making the country a secular one.

Secularism means that all religions are treated equally and that no single religion is given special importance by the state. However, when speaking about present-day India, "secular" might not be the best word to describe it, given the various conflicts and attacks happening nowadays. It goes without saying that such conflicts and political issues are leading to the gradual weakening of constitutional values.

Terrifying crimes and incidents are often reported in this Hindu-dominated country, usually against minority religions, mainly Muslims and Christians. The epitome of such conflicts is the Godhra incident, which took place in Gujarat on 27 February 2002. It was a violent communal riot in which many people were killed. Another example is the demolition of the Babri Masjid and the communal riots that followed. The demolition of this mosque is still debated and discussed across the country and remains politically and socially sensitive.

If we take the current situation of India into account, it is not surprising that such conflicts are still active. The arrest of two Catholic nuns from Kerala in Chhattisgarh, instances of Christmas-related violence in North India, and vigilante attacks against Muslims are a few illustrations of religious tensions in present-day India. These conflicts show how fragile our social harmony is, and we can assume that many more incidents may take place, some of which might even go unreported.

At the end of the day, there is one state in India that reports comparatively fewer religious conflicts — "God's Own Country," Kerala. There is little doubt that we are living in one of the safer states of India, a state known for harmony and peaceful coexistence. Here, religion is not given undue importance, and everyone is treated equally. Unlike the divisive politics sometimes witnessed in other parts of the country, Kerala stands as an epitome of progress and true "Unity in Diversity."

To sum up, it is high time we realize the importance of religious harmony in Indian society and work towards strengthening secular values. Only then can we hope for a truly secular nation — one that reflects the spirit of unity and peace like our own God's Own Country.

ADHEETHY ROMY
VIII-B

AADHAV K PRASAD III - A

AADHAV K PRASAD III - A

AASHIKA REJI - IIIB

RINNA TONY III-B

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

ELSA ANNA III - C

SHONA MARIA IV-B

SHONA MARIA IV-B

EVELYN SUSAN IV-C

EVELYN SUSAN IV-C

EVELYN SUSAN IV-C

EVELYN SUSAN IV-C

EVELYN SUSAN IV-C

POOMATHI BABU V-A

STERLIN MARIAM THOMAS VII-D

AYANA MARIA SOJI VII-C

AYANA MARIA SOJI VII-C

ATHIRA G VII-C

ANN MARIA BABY VIII-B

ESTHER SHERINE VIII-C

ESTHER SHERINE VIII-C

STERLIN MARIAM THOMAS VII-D

ESTHER SHERINE VIII-C

ATHIRA G VII-C

ATHIRA G VII-C

AYANA V VINOD VIII-C

AYANA V VINOD VIII-C

VEENA FELIX VIII-D

VEENA FELIX VIII-D

CHANDHANA SARATH IX-A

CHANDHANA SARATH IX-A

CHANDHANA SARATH IX-A

CHANDHANA SARATH IX-A

STEFFI SUSAN THOMAS IX-C

ANSU SINU IX-C

ANSU SINU IX-C

ANSU SINU IX-C

ANSU SINU IX-C

ERICK JAMES XI-C

ERICK JAMES XI-C

ERICK JAMES XI-C

ALONA MARY JOSEPH X-A

ALONA MARY JOSEPH X-A

ALONA MARY JOSEPH X-A

ALONA MARY JOSEPH X-A

ALPHONSA SANJU X-B

ALPHONSA SANJU X-B

ALPHONSA SANJU X-B

ALPHONSA SANJU X-B

NIVEDHYA ANISH X-C

NIVEDHYA ANISH X-C

NIVEDHYA ANISH X-C

NIVEDHYA ANISH X-C

NIVEDHYA ANISH X-C

NIVEDHYA ANISH X-C

JESNA MATHEWS XI-A

HANNA JAMES XI-B

HANNA JAMES XI-B

MEERA RAJU XI-B

MEERA RAJU XI-B

VISMAYA ANTONY XI-B

VISMAYA ANTONY XI-B

VISMAYA ANTONY XI-B

VISMAYA ANTONY XI-B

JESNA MARIA JOSEPH XII-B

Steffi Susan Thomas IX-C

EDITORS' CHOICE

ALPHONSA SANJU XB

ANSU SINU IX C

ERICK JAMES XIC

HANNA JAMES XIB

NIVEDHYA ANISH XC

The Final Hour

Hello, ladies and gentlemen. I am the author of this article (obviously), and the guy who pops up every now and then in brackets is my inner editorial voice (Hiya there, y'all!). Please excuse him for his occasionally atrocious grammar.

First of all, let me begin with warnings. This is neither a traditional essay nor a story. Those of you expecting an essay, please look away. Don't say I didn't warn you. Next, a statutory warning (to please the guys on the editorial board): the following work may contain certain instances of humour and sarcasm. Those of you averse to humour, please look away.

This isn't a traditional essay— (You said that once, man.)

Bro, please, not now. I'm trying to do something here.

(No, I'm just reminding you.)

Sorry, guys, just ignore him. So, as I said, this isn't a traditional essay—

(Third time, old man!)

Oh, just shut up! Let me finish. Well, this isn't... never mind.

This is an attempt at depicting what a last period looks like in our class. So, let's begin. Oh, I nearly forgot.

DISCLAIMER

The events in this article are entirely fictitious but based on a few truthful events. This story is based on real characters, and every possible measure has been taken to keep their depictions as true as possible (well, mostly—you should never let truth get in the way of a good story), with names strictly changed to generic ones (you know, user confidentiality), and sometimes genders switched to maintain privacy (obviously, dear readers, we are well aware of the legal consequences of revealing certain behaviours of people; therefore, considering the necessity to enforce the right to privacy, we have undertaken the above-mentioned exercise).

Not to distract you, but if you are wondering about the punctuation—or the total lack of it—the writer has just survived an entire academic session with the said group and, naturally, the effects have not yet worn off. In absolute contradiction—jokes aside—this is a group that will be greatly missed once they pass out (that is, if they ever will. I doubt it).

So, let's begin (by the way, the above disclaimer was, is, and will be dedicated to the people on the editorial board).

Bro, I will do the storytelling, please.

(Oh, the great infallible narrator, it seems. As you wish.)

Not to disillusion you, but this is reality.

Last period. The bell rings. The teacher proceeds to class on hearing the long wail, only to find that her period has mysteriously been reduced to 35 minutes. On asking the coordinator, he replies,

"Miss, what can I do? You saw how the ABC programme went on longer than expected. Anyway, it's the last period, right? Please adjust."

"Whatever. Something is better than

nothing," she sighs.

She enters the class and, surprisingly, finds it empty.

(Oh, horrors! Where have the students gone?)

2:45 — 30 minutes left in the period

She is still waiting. Poof. Suddenly, two students materialise out of thin air at the door.

"Miss, may we come in?"

She waves them in and asks, "Arya, Mary, where are the others? Where have you been?"

Arya responds, "Computer lab, ma'am."

Mary nods.

The teacher looks at Mary. "Mary, aren't you Bio? Why were you in the computer lab?"

She flusters. "Ma'am, most of us had gone for L.A.B... our L.A.B."

The teacher assumes Biology Lab and asks them to sit.

(For the unversed, L.A.B. stands for Last Available Bunking.)

The teacher could scour all the labs and still not find the students—and the bell would ring anyway. She peacefully retreats into the class to wait, practising her mantra: All is well. Relax. All is...

2:48 — 27 minutes until dispersal

Susan and Sara materialise at the door.

"Where have you been? The L.A.B.?"

"No, ma'am. The PQR quiz is coming up, so we went to the library for practice."

(How do you practise for quizzes, by the way? Do you write and study?)

The teacher is surprised at the number of quizzes that actually exist. They, too, quietly go and sit down.

2:50 — 25 minutes until the final whistle

The boys now appear at the door, asking permission very politely. Such amiable, perfect, gentle boys. Charmed.

"Where have you all been?"

"Science exhibition, ma'am."

"Isn't it over?"

"No, miss. It's next week."

"How many weeks have you all been telling me this?"

"Only the last two weeks, ma'am."

Finally, with 24 minutes in hand:

"Class, your texts, please. Flamingo, 'The Last Lesson'."

Utter chaos. Everyone scrambles for books and pens. Nelson, ever ready, helpfully reminds us that we were completing the character sketch of M. Hamel. The teacher begins.

2:55 — 20 minutes left in the final stand

"So, as we were saying yesterday, Hamel teaches French—CHRISTO, sit down and get your book out!"

"Ma'am, I don't have a book."

"Fine. Share with Robert."

Lots of furniture is moved to accommodate this arrangement. Albert and several girls appear at the door.

"Where have you been?"

The girls say, "Debate practice."

Albert says, "Group dance for the XYZ programme."

"Fine. At least you turned up. Go sit."

3:00 — 15 minutes till parole

Back to the lesson.

"CHRISTO, stop irritating Robert!"

"I don't have a pencil, ma'am."

"Here, bro, take it, yah! You can't even remember to bring that?" says half the class.

"Quiet, everyone! So, now we focus on the main character—ALAN, what do you want?"

"William is not sharing his book, ma'am."

"William, please share your book."

"It's not his book, ma'am! He borrowed it from Thomas! He lost his and never brings one!" says everyone, mostly the boys.

Meanwhile, the girls begin to mutter among themselves like monks in a monastery.

"QUIET, EVERYONE! THIS IS THE LIMIT! MY THROAT IS BAD AND I CANNOT EVEN SHOUT! HOW CAN YOU COME TO SCHOOL WITHOUT PROPER BOOKS OR STATIONERY? ABSOLUTE SILENCE NOW AND FOLLOW THE LESSON. GOT THAT?"

Silence. A communal, subdued, "Yes, ma'am."

(This isn't a rant. It's exhaustion finding a voice.)

3:05 — 10 minutes till the curtains come down

"Joseph, it's not Last Lesson. It's 'The Last Lesson,' which also happens to be the first chapter in the book. Where have you been all this time? How long has it been since you last entered the class?"

"A month, ma'am. The quiz, Sahodaya Arts and Sports, along with the Science Exhibition, made things tight. No time," says Joseph.

"Oh, the omnipresent. Fine. Read the story and catch up."

Kevin appears at the door.

(These appearances are getting a tad too frequent, boy. Use a thesaurus, please.)

"Ma'am, could you please send Susan and Sara?"

"Why?"

"To meet Brother and ask blessings for tomorrow's PQR quiz."

"Fine. Go."

All three exit together.

"So, Sam, please tell us why M. Hamel's behaviour is of special interest in this story. Keep quiet, Sherin, or you're next. Sam, please."

"Yes, certainly, ma'am. M. Hamel is important because—"

"ALBERT, WHAT DO YOU THINK YOU ARE DOING?"

Albert has meanwhile been silently practising his moves, seated on his bench, moving his head and mentally vibing.

(The teacher silently contemplates whether he should be awarded for enthusiasm.)

3:10 — 5 minutes left in the final lap

Antony to Madanlal in the first row:

"Do you know what has five toes but isn't your foot?"

Madanlal shakes his head.

"My foot."

Robert hears this, laughs, and converts it into a hasty cough.

"QUIET!"

Sebastian stands up.

"Ma'am, can I go for prayer? The Vice Principal will scold me if I'm late."

"Oh, just go. Fine."

The students see only a few minutes left on the clock and begin packing.

"Hey, give my book back!"

"Where is my bag?"

"Gimme my practical book!"

"Has anyone seen my record?"

"No, I don't have it."

"That's mine."

"This is my pen."

"You go, stupid—that's yours."

"Ha ha ha!"

"Fine, bring my bag when you come, eh?"

"Can you get my text from the lab?"

"It's next to the system."

"Yeah, I'll get it after prayer."

"Okay, yah."

"Ha, go no."

"What, man, staring?"

"See ya, guys."

"See ya, bro."

The teacher who teaches English (or anything in the last period, for that matter) can only be a helpless onlooker.

3:15 — Time over.

The bell rings.

"Students, please stand up and get ready for the Prayer."

"Prayer..."

"Teachers, please send the boys first."

"Boys, please move faster."

"Teachers, please send the girls."

End of School.

Now tell me, patient reader: does not corporal punishment appear more and more appealing?

(If you're still reading after all that last-period chaos, you genuinely deserve an award. Unfortunately, the editorial board cancelled it—they were too busy filing a complaint against the narrator for severe emotional damage.)

JOEL JOSE THOMAS
XI A

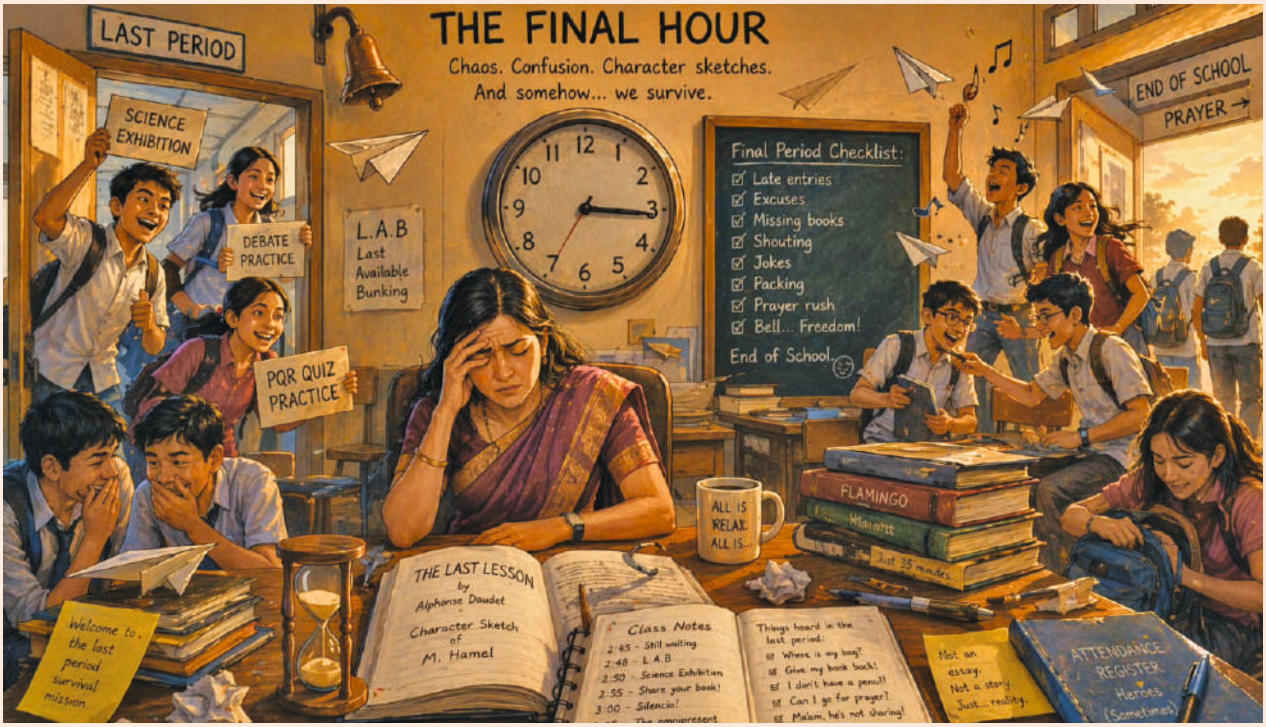

CHAPTER - IV

Learning is not still; it grows as we step forward. Through leadership, service, competition, and collaboration, knowledge becomes experience. Here, education transforms into action — and action into growth.

FRUITS OF EFFORT

JCI ZONE 22 PRESENTS
JCI GENIUS HUNT 2025

Congratulations
Well done
Reyna Mariya Roy
4th POSITION
Congratulations on your successful participation in
ORMA
Speech Competition 3
Grand Finale
Your confidence & public speaking skills truly shone through.

Federal Bank

CERTIFICATE
INTERNATIONAL
WORLD RECORDS OF EXCELLENCE
BOOK OF RECORDS
RECORD HOLDER
VISHNU R.

MONTFORT SCHOOL

OUR VISION
HOLISTIC FORMATION OF THE YOUNG SEEKING KNOWLEDGE AND WISDOM
MONTFORT SCHOOL
ANAKKARA . 685 512

SUPER SENIOR GIRLS BASKETBALL RUNNER UP

BASKETBALL SENIOR GIRLS TEAM RUNNER UP IN IDUKKI SAHODAYA

THE PULSE

INITIATION
CEREMONY
2025

A Bientôt

BUON NATALE-25

BUON NATALE

SEPULCHRE OF ST.THOMAS

CHAPTER - V

HORIZON

The horizon stretches before us, filled with light and possibility. Grounded in knowledge and guided by values, we look ahead with hope. Tomorrow is not distant - it begins with the steps we take today.

DREAMS TAKING SHAPE

"My career goal is not just to earn a living, but to create a life filled with purpose and passion. I aspire to build a future where my skills can make a positive impact on others and inspire meaningful change in society.

- NOAH MATHAI XII A"

"I aspire to pursue a career in medicine to save lives and dedicate myself to easing people's pain, bringing hope to those who need it the most.

- LINICE ELZ SINO XI A"

"I aspire to become the best version of myself. With passion as my fuel and discipline as my strength, I strive to become a leader whose presence creates hope, courage, and belief.

- NIKHIL P S XII A"

"Life aspirations are not just dreams we casually imagine; they are the standards we set for the life we refuse to settle below. To aspire is to believe that our starting point does not define our destination. Aspirations remind us that we are capable of more — and that "more" is something we can consciously strive to create.

- ELAINE ELEZABETH SUNNY XII A"

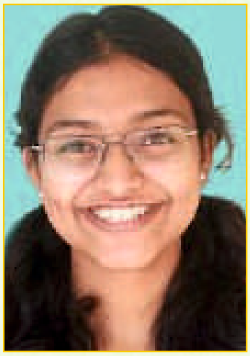

DREAMS TAKING SHAPE

"

Education should focus more on practical skills and real-life learning. Students learn better when lessons are meaningful and connected to the future. Personalized learning, updated curricula, and effective use of technology can make education more engaging and relevant. With these changes, students will grow not just academically, but as confident individuals ready for life.

- MEERA RAJU XI B

"

"

I wish to help create a safe and peaceful world for all living beings — free from war, injustice, and cruelty. A world where love, unity, and understanding overcome hatred and exploitation.

- JESWIN MARIA JOSEPH XI A

"

"

Science suits students who enjoy logical thinking and problem-solving, while keeping many career paths open. Commerce is ideal for those interested in numbers, analysis, and business, leading to management and leadership roles. Humanities encourages deep thinking and social understanding, and is a strong foundation for civil services and impact-driven careers. Choosing the right stream is not about following the crowd, but understanding your interests, strengths, and aspirations. A well-thought-out stream selection lays the foundation for growth and a fulfilling career.

- ALONA JOHN XII C

"

OUR CONTINUING ASCENT

VISION MOTTO

Innovate to Inspire, Inspire to Impact

We dream higher.
We act bolder.
We innovate with courage.
We inspire with heart.
And we impact with purpose.
Together, we rise Ad Altiora —
towards excellence, towards transformation, towards light.

School Vision 2026

Innovate to Inspire, Inspire to Impact

As we step into a new academic year, Montfort School embraces the theme Innovate to Inspire, Inspire to Impact. This vision is not merely a slogan, but a call to action — a reminder that education is a living force, constantly evolving to meet the needs of our times.

Innovation is the spark that ignites creativity. It challenges us to think differently, explore new paths, and transform obstacles into opportunities. When we innovate, we inspire — awakening curiosity, courage, and confidence in our students. Inspiration, in turn, must lead to impact: the positive change we bring to our classrooms, our community, and the wider world.

Our vision for the year is to nurture students who are not only learners but leaders — young minds who embrace technology with wisdom, tradition with respect, and challenges with resilience. We seek to create an environment where every idea is valued, every effort is celebrated, and every success becomes a stepping stone to greater achievement.

Together, let us innovate with purpose, inspire with passion, and impact with integrity. May this year be a journey of growth, courage, and transformation as we strive for excellence in all that we do.

Vision in Action 2026–2027

As Montfort School looks towards new horizons, we commit ourselves to meaningful steps that strengthen learning and prepare students for a changing world.

- **Strengthening Foundations**

  A structured Phonics Programme (K.G.–III) will build strong literacy skills, while the introduction of German (Classes IV–VIII) will broaden global exposure and intercultural understanding.

- **Encouraging Innovation**
  The launch of Robotics and Artificial Intelligence modules will nurture creativity, critical thinking, and technological confidence, equipping learners for the digital future.
- **Striving for Academic Excellence**
  Greater focus will be placed on conceptual clarity, analytical thinking, and disciplined preparation for board examinations.
- **Ensuring Holistic Growth**
  Equal importance will be given to arts, sports, leadership opportunities, and cultural enrichment to support well-rounded development.
- **Living Our Values**
  Students will be guided to connect knowledge with responsibility, courage with compassion, and achievement with humility.

The journey now ascends Ad Altiora — towards brighter horizons ahead.

CLOSING EDITORIAL NOTE

This chapter closes,

Yet growth continues beyond these pages.

What was once a seed is now a quiet strength within us.

May we rise from here –

Not only with achievement,

But with awareness.

For the journey is always upward,

Always onward –

Towards higher things.